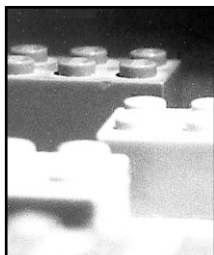

veto

Hogescholenfusies: een geslaagde operatie?

p. 3

Alma: het einde van de tunnel is nog niet in zicht

p. 4

Conferentie: Verhofstadt kwam, zag en overwon?

p. 13

Katern seks p. 7-10

(foto Els Silvrants)

STUDENTEN ZIEN WEL WAT IN VOORSTEL
OOSTERLINCK-DE LEENHEER

Naar verplichte, niet-bindende oriënteringsproef?

De rectoren van de Leuvense en Gentse universiteiten, André Oosterlinck en Andreas De Leenheer, willen het toelatingsexamen voor burgerlijk ingenieur behouden. Op termijn wordt het evenwel een verplichte oriënterende toelatingsproef voor alle faculteiten waarvan de resultaten niet bindend zijn. De meningen zijn verdeeld.

Jaarlijks slaagt slechts de helft van de eerstejaars aan de universiteit. Daarom is een gedegen begeleiding tijdens de studiekeuze belangrijk. Nu de toelatingsproef burgerlijk ingenieur wellicht wordt afgeschaft, pleiten Oosterlinck en De Leenheer voor de invoering van een *oriënteringsproef*. "Studenten zullen beter geïnformeerd en gemotiveerd aan het academiejaar beginnen en een duidelijker beeld krijgen omtrent hun slaagkansen," aldus de rectoren van de twee grootste Vlaamse universiteiten.

De proef zou ook binnen de andere opleidingen exacte wetenschappen worden ingevoerd en Oosterlinck wil het organiseren ervan binnen een aantal jaren uitbreiden naar alle faculteiten. Iedereen zal de proef dan moeten afleggen, maar er worden geen gevolgen aan verbonden. Met de natte vinger invullen en afgeven is dus voldoende.

Minister van Onderwijs Vanderpoorten had al eerder te kennen gegeven dat ze vanaf 2004-2005 het ingangsexamen burgerlijk ingenieur wil afschaffen. Ze schaarst zich nu alvast achter de rectoren, maar wijst tevens op het belang van het oriënteringsbeleid in de derde graad van het secundair onderwijs, dat aan een dergelijke proef voorafgaat.

Nooit

Een andere reactie is te horen bij rector Benjamin Van Camp van de VUB, die verbaasd is over het initiatief van zijn collega-rectoren: "Ik vind het jammer dat er geen overleg is gepleegd. Dit soort zaken zouden in de Vlaamse Interuniversitaire Raad moeten worden besproken, maar daar hebben Oosterlinck en De Leenheer dit nooit aangekaart. Het verbaast me ook dat men nu opnieuw een standpunt inneemt over het toelatingsexamen burgerlijk ingenieur, terwijl de decanen toegepaste wetenschappen

dat toch al eerder hadden gedaan."

Van Camp is nooit een groot voorstander geweest van welke vorm van toelatingsproef dan ook en gelooft meer in een degelijke *trajectbegeleiding* tijdens de bachelorfase, waarbij studenten met problemen sneller kunnen worden bijgestuurd. De Brusselse rector zal het punt in ieder geval aankaarten op de eerstkomende vergadering van de VLIR en daar zijn ideeën uiteenzetten. "Als er dan toch een oriënteringsproef moet komen, vind ik wel dat die op het niveau van het secundair onderwijs moet worden ingericht. Zo kan iedereen eraan deelnemen."

Oosterlinck is het hiermee niet eens. "De universiteiten hebben zelf de grootste kennis in huis om een bruikbare proef uit te werken. Het secundair onderwijs heeft natuurlijk zijn rol te spelen. Waarom niet bijvoorbeeld de scholieren vragen om een soort van kleine verhandeling te schrijven over hun verdere studiekeuze? Daaruit kun je dan veel informatie putten omtrent motivatie en interesses."

HYPOCRIET

De Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) is gekant tegen elke vorm van beperking van de vrije toegang tot het hoger onderwijs en ijverde dan ook al langer voor een algemene oriënteringsproef die op geen enkele manier bindend is. Ze vinden het voorstel van de twee bonzen echter onvoldoende omdat het een duidelijke visie op oriëntering mist. VVS-voorzitter Joris Roos: "Oriëntering moet de nadruk leggen op het volledig eigen keuzeproces van de leerlingen, de basis moet de noden van de leerling zijn en niet die van de instellingen."

Oosterlinck en De Leenheer handelen volgens VVS hypocriet. "Ze beseffen dat de

toelatingsproef burgerlijk ingenieur zal verdwijnen en proberen met een zwak compromis hun gezicht te redden." VVS wijst ook op het belang dat zowel universiteiten als hogescholen in het oriënteringsbeleid moeten worden betrokken. "Anders lijkt het opnieuw of het gaat over jongeren draineren van het 'betere' universitair onderwijs naar het 'minderwaardige' hogeschoolonderwijs."

ORGAAN

De Leuvense studentenkoepel is op haar beurt verheugd met het voorstel. LOKO-Kringraad wijdde vrijdag een groot deel van haar vergadering aan het oriënteringsbeleid. Voorzitter Tjil Vereenoghe verduidelijkt: "LOKO meent al jaren dat zo'n proef samen met een adequaat oriënteringsbeleid een alternatief kan bieden voor een algemeen toelatingsexamen. LOKO blijft dus voorstander van een open toelatingsbeleid voor het hoger onderwijs." Ook LOKO wijst erop dat de proef alleen niet volstaat, maar gekoppeld moet zijn aan een geïntegreerd oriënteringsbeleid in de laatste jaren van het middelbaar. Zo kan het lage slaagpercentage in het eerste jaar worden opgevangen.

De student moet autonoom kunnen beslissen wat hij gaat studeren. CLB en klassenraden kunnen hierbij een begeleidende en informatieve functie uitvoeren, maar mogen geenszins bepalend zijn voor de studiekeuze. "LOKO is overtuigd van het nut van een verplichte, niet-bindende proef," aldus Vereenoghe, "De voorspellende waarde ervan zal immers heel snel blijken. Er moet wel een centraal orgaan worden opgericht dat er op toeziet dat de moeilijkheidsgraad van de proef representatief is voor de opleiding zodat het geen afschrikkings- of lokmiddel wordt."

Opvallend is dat ook de Leuvense studenten burgerlijk ingenieur, verzameld in VTK, in een persbericht lieten weten zich grotendeels te kunnen aansluiten bij het voorstel van de rectoren. Zij vinden nog steeds dat de huidige bindende ingangsexamen een nuttig selectie-instrument is, maar men is zich bewust van de politieke weerstand tegen dergelijke toelatingsproeven. Preses Pieter Celis: "De overgang naar een niet-bindende oriënteringsproef kan hopelijk ook een aanleiding zijn om de bestaande toelatingsproef inhoudelijk te evalueren en te onderzoeken of de recente vereenvoudigingen van de toelatingsproef werkelijk een verbetering betekenden."

Ben Deboeck
Thomas Leys

En verder...

- De sexy Raad van State liet ons niet langer in extase wachten, maar is eindelijk klaargekomen met haar langverwachte **advies** (p. 4).

- Aan de K.U.Leuven wordt er intussen druk gebachelor-masturbeerd. Veto sprak met het onderwijsbeleidsduo **Lammertyn en Van Avermaet** (p. 5).

- Sex is oorlog. Onze dames van de **Visitatiecommissie** (p. 14) gingen daarom in ware *peep show*-stijl polshoogte nemen in de les over peace management.

- Bij het **KVHV** (p. 16) denken we aan het beruchte seksnummer van *Ons Leven*. Levert deze Veto de hoofdredacteur ook een consilium abeundi op?

Alma (1)

Het is weer van dat. Voor de zoveelste keer de laatste jaren laat Veto ons weten dat de prijzen in de Alma omhoog zullen gaan. Niemand die daar van opkijkt, het behoort tot de folklore van het student-zijn in Leuven. Men heeft nooit anders geweten. Voor mij is het echter deze keer anders. Deze keer krijg ik namelijk gelijk.

Ik ben een van de weinige mensen die reeds vijf jaar in Leuven rondhangt en nog steeds in de Alma gaat eten. Meer zelfs: ik ben vele jaren een vurige aanhanger van de Alma geweest. Een beetje knorrig slikten we de kleine prijsstijgingen die gaandeweg doorgevoerd werden, we wisten nooit waar het om ging en lieten betijen. Maar vorig jaar kwam daar verandering in. Er werd plots geëxperimenteerd met een 'Look and Cook'-systeem, dat de oplossing voor alles ging betekenen. Het was blijkbaar een "succes" in Alma 1, die ik sinds die periode systematisch ben gaan mijden. Wel, dat nieuwe concept is zo voor de hand liggend achterlijk dat ik vorig jaar de voorspelling gedaan heb dat Alma tegen het einde van dit academiejaar failliet zou zijn. Het nieuwe jaar is nog geen twee maand bezig, en er moet al drastisch ingegrepen worden: spectaculaire prijsstijgingen zijn het gevolg.

Dit kan zo niet verder. Het is duidelijk dat er iets structureels misloopt bij de Leuvense Universitaire Catering, de holding die Alma en Faculty Club bestuurt. Men is al vele jaren bezig met de redding van het bedrijf — de systematische verhoging van de prijzen — maar het wil blijkbaar niet lukken.

Wel, dan stel ik voor dat het management haar conclusies trekt en, zoals dat gaat in bedrijven, ontslag neemt. Als student die zijn kostje bij elkaar moet scharrelen in de Alma, toch een van de voornaamste stakeholders zou ik zo denken, denk ik dat ik hierop mag aandringen. Haar grote reddingsplan, het 'Look and Cook'-systeem heeft blijkbaar alles nog veel erger gemaakt dan het ooit geweest is, want deze prijsstijgingen zijn de ergste van de laatste jaren.

Peter Verpoorten
2de licentie Rechten

Alma (2)

Ik las het artikel over de prijsstijgingen van Alma met stijgende verbazing en ergernis. Blijkbaar hebben onze studentenvertegenwoordigers na al die jaren nog altijd niet het inzicht en/of de moed om de hele Alma-structuur in vraag te stellen.

De bedoeling van Alma is om met behulp van de overvloedige subsidies die ze krijgen; goed en goedkoop eten te voorzien. Over de kwaliteit zijn de meningen verdeeld, een heleboel studenten zet daarom nooit een voet in de Alma en eet liever in de privé of kookt liever zelf. Maar nu blijkt dat de prijs van Alma eigenlijk ook niet meer lager is dan de prijs van een gewone dagschotel in een privé-restaurant. Bij de prijs van een gewone Alma-schotel die de student betaalt, moet immers ook de subsidie bijgeteld worden om de totale kostprijs te kennen, en deze subsidie bedraagt gemiddeld zo'n 2 euro per maaltijd. De werkelijke kostprijs van Alma-maaltijden situeert zich van 4,25 euro tot 6,20 euro. Voor deze prijs kan de privé-sector het ook, en beter.

Enkele jaren geleden heb ik binnen Sociale Raad reeds het voorstel gelanceerd om de maaltijdvoorziening, naar het voorbeeld van het bestaande systeem aan de K.U.Brussel, over te laten aan de privé-sector. In dit systeem sluit de universiteit op voorhand contracten met verschillende privé-restaurants. De universiteit koopt dan

op voorhand BTW-briefjes van de privé-restaurants, en verkoopt deze aan verminderde prijs (de subsidie per maaltijd wordt afgetrokken) door aan de studenten. In dit systeem komt 100% van de subsidies ten goede aan de studenten en is alles officieel in het privé-circuit.

Dit zou een einde stellen aan de eeuwige discussies over kwaliteit en prijs: als één bepaald restaurant je niet bevalt, ga je gewoon naar een ander, je stemt dus eigenlijk met je voeten — dit is het vrije-markt-principe. Nu is er geen enkele keuze voor gesubsidieerde maaltijden: het is Alma of niets. Bovendien zouden alle studenten dan van de subsidies kunnen meegenieten, en niet enkel de studenten die het slechte Alma-eten willen slikken. Het zou dan ook gedaan zijn met de stigmatiserende gettovorming die zulke "sociale" restaurants met zich meebrengen. Daarenboven is men dan niet langer afhankelijk van één leverancier voor wiens megalomane projecten en inefficiënte centrale planning men moet opdraaien.

Laten we nu eindelijk ophouden met de overgedimensioneerde centrale planeconomie die toch niet werkt — het communisme is al lang gevallen — en overschakelen naar het kleine, gezellige en kwaliteitsvolle privé-initiatief.

Frederik Pieters
Student 3e lic. Rechten

Spelling (1)

Een spijtige zaak, vind ik. Hiermee verdwijnt het enige voorbeeld van belang dat men niet hoeft te spellen volgens de regels. Vanaf nu is alles onderworpen aan de dictatuur van de officiële spelling.

Ik sta er nog altijd van versteld wat voor een overdreven belang men hecht aan spelling. Voorstellen tot het veranderen van de officiële spelling lokken altijd ongelooflijk emotionele reacties op. Er volgen dan verhitte discussies waarin meestal de spelling met de taal zelf wordt verward.

Onlangs hoorde ik iemand vertellen over een oud familielid dat ten tijde van een vorige spellingshervorming zei: "Kloten met maar één o? Dat ziet ge toch dat daar twee oo's moeten staan!"

Ik pleit voor een algehele spellingsanarchie, laat iedereen spellen zoals hij/zij wil. Als de overheid voor haar publicaties spellingsregels wil, dan is dat ok voor mij, maar laat de mensen spellen zoals ze willen. Op die manier zal de spelling zich als vanzelf aanpassen aan de uitspraak.

Joris Lauwers
Assistent Instituut voor
Theoretische Fysica

Spelling (2)

Jullie beslissen uiteraard zelf wat jullie doen. Geen haar op mijn hoofd dat eraan denkt jullie soevereiniteit terzake te gaan betwisten. Maar jullie redenen zeggen me absoluut niets. Van datering zie ik geen spoor, de verontwaardiging is er nog steeds en helder Nederlands vind je wel in de Geerts-spelling en niet in de politieke knoeiboel. Bovendien vind ik het tijdstip om bakzeil te halen erg ongelukkig gekozen: uitgerekend op het ogenblik dat het ongenoegen de kop ver genoeg opsteekt om politiek vragen te doen rijzen. Ik vind jullie keuze dan ook erg jammer.

Ikzelf heb zodra ik beide deeltjes van Voorzeten 44 bestudeerd had resoluut gekozen voor de Geerts-spelling. Ik gebruik ze al jaren altijd en overal. Ik ben daar al die tijd nog niet één keer op aangesproken —

Putten

Wat hebben de Vlamingenstraat, de Leopold-I-straat en pakweg de Melsensstraat gemeen? Weet u het? Neen? Ik wel: ze zitten vol putten. Putten in alle maten en formaten, de ene al dieper dan de andere. Persoonlijk heb ik het voor die pittoreske afgebroken stukken asfalt waar de oude Leuvense kasseien weer door komen piepen. Bijzonder mooi vind ik dat. Met mijn fiets slalom ik tussen deze getuigen uit het Leuvense verleden, ik hobbel over een zwellend stuk beton in het midden van de straat en zet me dan schrap voor het volgende hindernissenparcours.

Uitgeput kom ik op mijn studentenkamer en schenk een glas rode wijn uit om even te mediteren over deze werkelijk diepe metafysische ervaring. Ik denk terug aan twee boze politiemannen die mijn fiets wilden controleren. Ik dacht eerst dat ze een grapje maakten. Maar toen herinnerde ik me dat de politie mijn vriend is. De politie is er om ook over mijn veiligheid te waken. En in Leuven

zijn ze daar heel streng in. Er is een multolerantie tegenover de fietsende medemens om de veiligheid van iedereen in het verkeer te garanderen. Een mooi initiatief dat als voorbeeld voor Vlaanderen kan dienen.

Maar wat ik niet snap is hoe verkeer veilig kan zijn als een simpel ritje met de fiets al levensgevaarlijk is. Want ik ben dan wel een volleerd fietser, het kindje van zes dat ik op een dag door de Melsensstraat zie fietsen is dat niet. Erg dronken studenten zijn dat ook niet. Ze slalommen wel, maar meestal om de verkeerde hindernissen. En als daar dan plots een van die vele putten opduikt, ben je wel gezien natuurlijk. Dan eindig je met een gat in je hoofd op Gasthuisberg. Fijn toch om te weten dat de politie met de veiligheid van de fietsende medemens begaan is. Misschien sturen ze wel een ruiker bloemen als je dan toch op spoed belandt. Daar wacht ik niet op, ik koop alvast een driewieler.

Ruben

misschien zit het ontzag dat ik geniet in mijn reputatie van taalminnaar daar voor iets tussen. Ik heb Veto gesteund, uit principe en uit eigenbelang: jullie waren de enige toetssteen om na te gaan of ik de regels wel goed interpreteerde. Nu blijft enkel de korte samenvatting van Gert Meesters over. Dat overzicht is in zijn algemeenheid voortreffelijk, maar mist een woordenlijst om twijfelgevallen op te lossen. Die klus werd wat mij betreft door lezing van Veto geklaard.

Als jullie er dan toch de brui aan geven, zou ik jullie willen vragen me een plezier te doen en me een kopie van jullie spellingchecker te bezorgen: jullie hebben hem dan toch niet meer nodig. Ik heb dat houvast daarentegen wel absoluut nodig.

ir. Leo E.J. Callens

Spelling (3)

De mortuis nil nisi bene. Over de doden niets dan goed; zo werd in Veto 10 onder redactionele lofuitingen de spelling-Geerts ten grave gedragen. Wierook te over voor de spelling die door sommigen binnen Veto al jaren verguisd werd. Het verschil echter met enkele jaren terug is dat er toen mensen waren met een gedegen kennis van de spelling-Geerts, die hun collegae ervan konden overtuigen dat het hanteren en propageren van deze spelling een zeker vooruitgangszin en democratisch nut had. De huidige redactie ziet in de spelling-Geerts blijkbaar vooral een vervelend en onhandig relic van vroeger. Afschaffen is dan inderdaad het gemakkelijkst. Wanneer onvoldoende medewerkers de moeite willen nemen om de eenvoudige spellingsregels, die slechts één A4'tje beslaan, te beheersen, is dat ook de enige oplossing. Zoveel is wel duidelijk en het is dan ook niet nodig om daar hypocriet over te doen. Veto doet dat jammer genoeg wel en dist enkele drogredenen op.

De eerste reden zou zijn dat het spel-

lingsdebat gedateerd is. In 2005 zal de spelling evenwel opnieuw ter discussie staan naar aanleiding van een eerste evaluatie en een nieuwe editie van het Groene Boekje. Bovendien is het spellingsdebat nooit dood, zoals Vlaams minister Van Grembergen onlangs nog bewees. Hij uitte zijn onbegrip over de met haken en ogen aaneenhangende regel over de tussen-n. In de spelling-Geerts is daar een zeer eenvoudig alternatief voor: een regel die amper drie lijntjes beslaat en alle gevallen dekt. Veto had daar op de kar kunnen springen, de discussie opentrekken. Het had zeker nationale belangstelling in de pers opgeleverd, iets waar vele medewerkers uiteindelijk zo naar haken. Maar wat baten kaars en bril, als de uil niet zien en wil.

Een tweede reden voor afschaffing die de redactie geeft, is dat de lezer niet meer weet waarom Veto de spelling-Geerts hanteerde. Jaarlijks werd er echter een artikel over gepubliceerd en ook op de website kon men er alle informatie over terugvinden. Is het trouwens niet de taak van een krant om zijn lezers te informeren over zaken waarvan ze meent dat die lezers moeten geïnformeerd worden?

Ook de huidige Vetomedewerkers weten nog heel goed wat het nut en de belangen van de spelling-Geerts zijn. Zoveel is uit het epitaaf op de voorpagina van Veto 10 wel duidelijk. Het is dan ook heel jammer dat ze niet behouden blijft - zeker in de wetenschap dat Veto altijd al 'progressief' gespeld heeft. Het is misschien wel een veeg teken van het teruglopende engagement en de verminderde zin voor democratisering die ook in andere geledingen van Loko opduikt en die bij monde van een uitstekend artikel op diezelfde voorpagina nog moedig bestreden werd. Maar dat is uiteindelijk een andere discussie.

De spelling-Geerts in Veto is dood. Ze heeft een mooie begrafenis gehad. Het is aan ieder om voor zichzelf uit te maken welk van deze twee feiten het zwaarste weegt.

Peter Mangelschots
Redactiesecretaris Veto 1999-2000

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redactiesecretariaat in de 's-Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moeten vóór vrijdagmiddag 16u binnen zijn, liefst via e-mail veto@veto.be.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten-)actualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking; de schrijver moet steeds naam, studiejaar en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 2400 tekens worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Twee op drie docenten ontevreden over fusies

Tet oordeel van de Vlaamse hogeschooldocenten over de recente fusies is bijzonder hard: een overgrote meerderheid spreekt zich negatief tot zeer negatief uit over de fusie van hun hogeschool. Dat blijkt uit een steekproef bij bijna achthonderd docenten uit elf hogescholen.

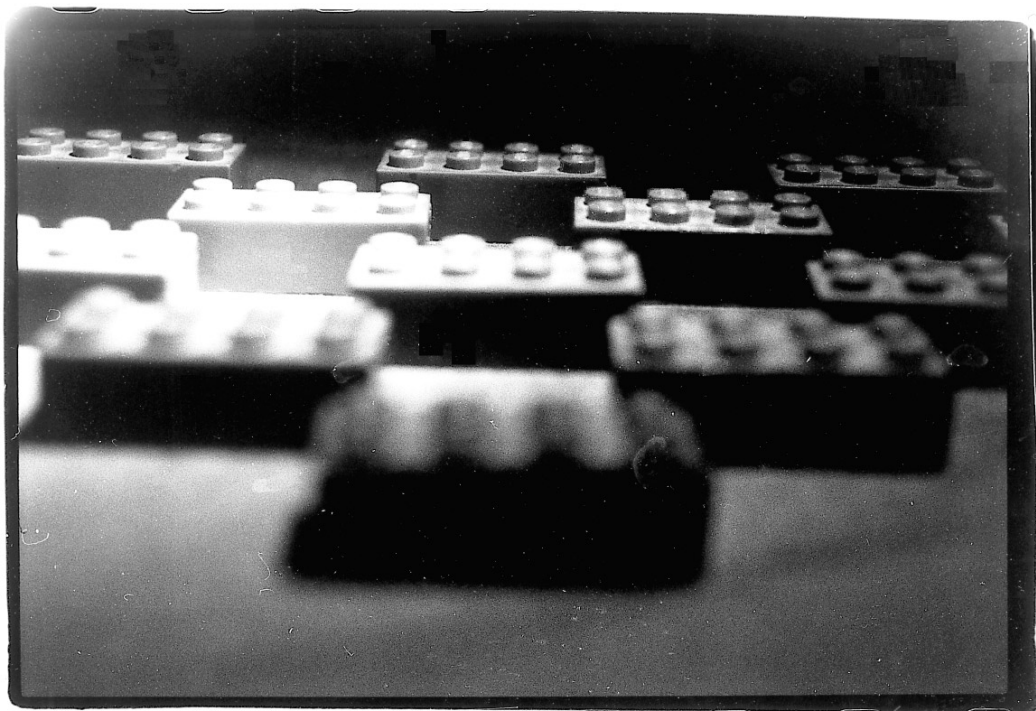
Tien jaar geleden telde het Vlaamse hoger onderwijs nog 164 instellingen, met een gemiddelde van zo'n vijfhonderd studenten per instelling. Er was dus een versnippering aan instellingen en opleidingen over heel Vlaanderen. Deze versnippering van middelen was hinderlijk om kwalitatief onderwijs te garanderen en maakte bovendien de controle door de overheid niet gemakkelijk. Hierdoor kon het hoger onderwijs zich in en buiten Vlaanderen niet goed profileren.

Begin jaren negentig koos men voor een vergaande herstructurering van de hogescholen. Een middel hiertoe waren fusies, die tot een schaalvergroting moesten leiden. In het Hogescholendecreet uit 1994 werden (financiële) stimuli ingebouwd om hogescholen aan te zetten

Voor de tweede onderzoeksvraag geeft stof tot nadenken. De arbeidstevredenheid ligt aan hogescholen bijzonder laag in vergelijking met andere non-profitinstellingen. Een opvallende hoge ontevredenheid over de fusie draagt hier zeker toe bij. Docenten rapporteren trouwens een toename van de werkdruk van maar liefst negen uur per week sinds de fusie. Deze verhoging van de werkdruk is overigens niet te wijten aan het lesgeven zelf, maar eerder aan de administratieve rompslomp die zich sinds de fusie doet gevoelen. Uiteraard ervaren de docenten ook positieve aspecten aan de fusie. Zo zouden hogescholen nu beter inspelen op de behoeften van de arbeidsmarkt en is de internationale studentenmobiliteit toegenomen. Op andere vlakken, zoals communicatie, teamgeest en onderwijskwaliteit, blijken de meningen verdeeld.

INSPRAAK

De onderzoekers vinden een bevestiging van wat ze in vroeger onderzoek rond bestuurs- en medezeggenschapsorganen vaststelden: het welslagen van een fusie wordt sterk bepaald door de mate waarin en de wijze waarop docenten

een fusie aan te gaan met andere hogescholen. Deze financiële motivatie had dan ook zijn gevolgen: het hogescholenlandschap veranderde drastisch. Ongeveer gelijktijdig werden de 164 hogescholen onderling samengevoegd tot slechts 29 nieuwe hogescholen, waarvan de meeste meer dan tweeduizend studenten tellen.

DYNAMIEK

De fusiegolf stopte echter niet halfweg de jaren negentig. Zo fuseerden dit jaar nog drie Brusselse hogescholen tot de *Europese Hogeschool Brussel*. De poging om een meer efficiënt gebruik van middelen te verwezenlijken, lijkt in die zin tot op zekere hoogte geslaagd. Men wist echter niet welke dynamiek dergelijke fusies veroorzaken en hoe de leden van dergelijke hogescholen deze operaties ervaren. Bieden de fusies de voordelen die werden verwacht door betrokkenen en overheid? Is er wezenlijk iets veranderd in de organisatie?

Om een zicht te krijgen op deze problematiek, vroeg de Vlaamse overheid in 1999 aan professor Jef Verhoeven (Centrum voor Onderwijssociologie, K.U. Leuven) hierrond een onderzoek uit te voeren. Twee onderzoeksvragen stonden centraal. Ten eerste wilde men nagaan op welke wijze de fusies van de hogescholen tot stand zijn gekomen en wat daarvan de gevolgen zijn geweest voor de beleidsstructuur en de medezeggenschap in de hogescholen. Ten tweede wilde men onderzoeken hoe docenten de fusie en haar gevolgen percipiëren. De resultaten van deze studie werden onlangs gepubliceerd in het boek *Hogescholen enkele jaren na de fusie*.

betrokken worden en inspraak krijgen. Het belang van de voorbereiding van het management, de vorming en de begeleiding van de verschillende actoren, wordt sterk beklemtoond. Decreten bieden immers slechts een kader dat lokaal moet worden ingevuld.

"Ze moeten uitleggen wat de voordelen zijn van een fusie, maar ook wijzen op de moeilijkheden die daarmee gepaard gaan," stellen de onderzoekers. "Tevredenheid over een fusie kan ervoor zorgen dat een hogeschool flexibeler is en beter geïntegreerd geraakt." Wat docenten zeker niet tevreden maakt, is administratieve overbelasting en een bestuur dat te sterk de eenheid van de hogeschool stimuleert: "Een sterke eenheid willen doordrukken, roept weerstand op."

Voor de hogescholen komt het er dus op neer dat ze een antwoord zullen moeten bieden op de grote mate van ontevredenheid die in dit onderzoek bij de docenten werd vastgesteld. Het Vlaamse hoger onderwijs staat immers op de drempel van een nieuwe operatie van schaalvergroting, de associatievorming tussen hogescholen en universiteiten. Als men van deze associaties een successtory wil maken, is het dus cruciaal dat de beleidsvoerders ook de mensen op de werkvloer weten te overtuigen van het nut ervan.

Tijl Vereenoghe

De onderzoeksresultaten vind je in het boek Hogescholen enkele jaren na de fusie (Jef Verhoeven et al.). Een samenvatting ervan kun je nalezen op: www.ond.vlaanderen.be/obpwo/projecten_1999/verhoeven_9914.htm

KORT • KORT • KORT • KORT • KORT

Forse stijging Leuvense werkloosheid

Het afgelopen jaar is het aantal werklozen in Leuven met vijftien procent toegenomen. Op dit ogenblik zoeken 3.524 Leuvenaars een job. Dat maakte de VDAB en de Werkwinkel van Leuven en Herent vorige week bekend. Het aantal langdurig werklozen neemt wel af, wat het resultaat zou zijn van succesvolle tewerkstellingsprogramma's.

Onrustwekkend is echter het stijgend aantal hoogeschoolden dat zonder job zit. Een derde van de Leuvense werklozen heeft een diploma hoger onderwijs. De oorzaken hiervan zijn velerlei. Enerzijds voelt de streek nog altijd de gevolgen van de collectieve ontslagen bij Sabena en Henkel. De vooral jongere, hogeropgeleide werklozen komen vaak uit de technologiesector die zoals bekend moeilijke tijden doormaakt.

Volgens schepen van Tewelkstelling Jaak Brepoels (sp.a) heeft de stijgende werkloosheid ook iets te maken met het groter aantal afgestudeerde studenten die in Leuven blijven wonen.

Vooruitgang in dossier toegang tot de fiscale beroepen

Vrijdag hield de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) een actie aan het kabinet van federaal minister van Middenstand Rik Daems (VLD). Zij protesteerden tegen de manier waarop de regering op dit ogenblik een koninklijk besluit voorbereidt dat zeer nadelig zou zijn voor de gegradueerden accountancy-fiscaliteit die willen doorstromen tot de fiscale beroepen.

Het koninklijk besluit geeft immers een zeer grote macht aan het Instituut voor Accountants en Bedrijfsrevisoren (IAB), waardoor als het ware de beroepsorganisatie zelf de toegang tot hun beroep zou kunnen regelen. Corporatisme oude stijl dus. Vooral de regeling rond de vrijstelling, of eerder het gebrek daaraan, schoot de studenten en de hogescholen in het verkeerde keelgat.

VVS overhandigde daarom een petitie met tweeduizend handtekeningen in de hoop dat Daems tot inkeer komt. De minister wil nu woensdag met de diverse actoren overleggen en desnoods een nieuw besluit voorbereiden dat in april zou moeten klaarzijn. De hogescholen reageren eerder sceptisch op deze belofte.

Arabisch-Europese Liga: ook actief in Leuven?

Vorige week verspreide de regionale krant 'Brussel Deze Week' het bericht dat de Arabisch-Europese Liga (AEL), de organisatie van de controversiële Dyab Abou Jahjah, aan de VUB begonnen is met een eigen studentenbeweging. Volgens coördinator Ahmed Azzuz, zelf student aan de VUB, zou het initiatief veel bijval kennen bij de studenten.

Abou Jahjah zou ook zelf hebben aangeklopt bij een aantal studentenkoten in Brussel om zichzelf voor te stellen. Studenten van Noord-Afrikaanse origine werden ook via e-mail uitgenodigd voor een informatievergadering. De AEL wil zich profileren als een politieke beweging en daar hoort ook een studentenafdeling bij. De AEL streeft er dan ook naar erkend te worden als officiële studentenvereniging aan de VUB.

Professor Frank Winter, verantwoordelijk voor Gelijke Kansen, relativeert de omvang van de AEL-invloeden. Volgens hem gaat het om het initiatief van één persoon. Wel weet Winter dat de AEL ook aan de universiteit van Gent begonnen is met activiteiten. Ook de AEL zelf zegt kernen te willen oprichten in alle Vlaamse studentensteden, dus ook in Leuven.

K.U.Leuven werkt mee aan voortbestaan nucleaire wetenschappen

De universiteiten van Leuven, Gent, Luik, Louvain-la-Neuve en Brussel (VUB) en het Studiecentrum voor Kernenergie (SCK) hebben vorige week een overeenkomst gesloten voor het aanbieden van een bijzondere opleiding in de nucleaire wetenschappen. Hiermee willen deze instellingen vermijden dat de nucleaire kennis op termijn zou verdwijnen, gezien het aantal studenten dat kiest voor de nucleaire wetenschappen de afgelopen jaren stelselmatig daalt.

Dat is enigszins begrijpelijk, gezien meer en meer Europese landen kiezen voor een uitstapscenario voor kerncentrales. Nochtans zullen de meeste kerncentrales nog tot dertig jaar actief zijn voor de ontmanteling zal beginnen. De sector van de kernenergie lijkt daarom minder interessant, maar op die manier dreigt ook de hele expertise die is opgebouwd, verloren te gaan.

Daarom hebben de universiteiten, samen met het SCK een BNEN opgericht: het Belgian Nuclear Engineering Network. Aan de K.U.Leuven kunnen de studenten in de nucleaire wetenschappen zowat de helft van de vakken volgen.

sp.a: "Inschrijvingsgeld voor beursstudenten afschaffen"

Op haar congres 'Het Groot Onderhoud' heeft de sp.a een resolutie aangenomen waarin wordt gepleit voor gratis hoger onderwijs voor beursgerechtigde studenten. Zij zouden geen inschrijvingsgeld meer moeten betalen aan de universiteiten of hogescholen.

Op dit ogenblik betaalt een beursstudent die zich inschrijft aan de K.U.Leuven tachtig euro. Toch vindt de socialistische partij dat een dergelijk inschrijvingsgeld een drempel vormt voor schoolverlaters en hun ouders die hogere studies ambiëren.

De sp.a gelooft echter ook dat de afschaffing van het inschrijvingsgeld een stimulans zou betekenen voor de universiteiten en hogescholen om meer beursstudenten aan te trekken en zo de democratisering van het onderwijs te bevorderen. De overheid zou dan het volledig inschrijvingsgeld doorstorten aan de onderwijsinstellingen, plus tien procent.

De hele maatregel zou zo'n twintig miljoen euro kosten. Een redelijke prijs, vindt de sp.a.

(tl)

Grondwet is geen vodje papier voor Vanderpoorten

Maanden zat de hoger onderwijs-wereld te wachten op het advies van de Raad van State over het ontwerp van structuurdecreet hoger onderwijs. Het is er nu eindelijk. De Raad heeft een aantal fundamentele opmerkingen bij de tekst, waardoor de minister deels haar werk moet overdoen.

De Raad van State is een overheidsorgaan dat voor iedere wettekst een advies opstelt met juridische en taalkundige bemerkingen. In principe hoeft de minister of het parlement geen rekening te houden met het advies, maar indien het parlement bepalingen aanneemt die bijvoorbeeld in strijd zijn met de grondwet, dan kan het Arbitragehof achteraf delen van het decreet vernietigen. Vorige week lekte het advies over het structuurdecreet vroegtijdig uit in de pers via Vlaams volksvertegenwoordiger Luc Martens (CD&V). Iets waar Vlaams minister van Onderwijs Marleen Vanderpoorten (VLD) niet mee kon lachen.

Reeds bij de voorbereiding van het structuurdecreet was het duidelijk dat een aantal bepalingen moeilijk in overeenstemming zouden te brengen zijn met de Grondwet. De Raad van State verraste in die zin dus niet helemaal met haar kritische opmerkingen.

VAL

Een eerste bemerking betreft de vraag of het decreet met een gewone dan wel met een bijzondere meerderheid moet worden aangenomen. Dat laatste betekent dat tweederden van de leden van het Vlaams Parlement voor het decreet moeten stemmen, en dat er dus ook stemmen moeten geronseld worden bij de oppositie — lees: de CD&V. Die staat natuurlijk niet te springen om een liberale minister uit de brand te helpen. De meerderheidspartijen maakten reeds begin dit jaar de politieke keuze om niet met de christen-democraten te onderhandelen.

De tweederde meerderheid zou volgens de Raad van State nodig zijn omdat een aantal bevoegdheden van de zogenaamde autonome hogescholen — dit zijn instellingen die vanuit de overheid werden opgericht — worden overgedragen aan de nieuwe associatiestructuren. In de ontwerp-tekst werden de bevoegdheden van de associatie zeer voorzichtig omschreven, zodat het niet lijkt alsof er een bevoegdheidsoverdracht plaatsvindt, maar in die val is de Raad van State niet getrapt.

Ook vanuit andere hoek is men expliciet vragende partij voor een bijzondere meerderheid. De rector van de RUG, Andreas De Leenheer, liet reeds bij de opening van het academiejaar verstaan dat als de Gentse associatie te weinig slagkracht zou hebben, dat ze dan in een nadeligere positie zouden staan tegenover bijvoorbeeld de Associatie K.U.Leuven die zich niet gehinderd voelt door wat voor grondwettelijke bepaling dan ook. Net omdat de bevoegdheden zo voorzichtig zijn omschreven, zou de associatie rond de RUG minder bevoegdheden kunnen hanteren.

ONDERHANDELEN

Een tweede opmerking betreft een mogelijke bevoegdheidsoverschrijding van Vlaanderen. Onderwijs is al sinds 1988 een gemeenschapsbevoegdheid, op een paar kleine restbevoegdheden voor de Belgische federale wetgever na. Zo is de pensioenregeling en het bepalen van de leeftijd voor het einde van de leerplicht een federale bevoegdheid. Het federale parlement moet echter ook "de minimale voorwaarden voor het uitreiken van de diploma's" vastleggen.

Zo definieert een federale wet dat een

universitair basisdiploma minimaal vier jaar studietijd vereist. De nieuwe bachelorgraad, die drie jaar in beslag neemt, zou echter ook als een universitair basisdiploma kunnen worden gezien, waardoor de federale wet moet worden aangepast. Bovendien geldt het principe dat de gemeenschappen geen afbreuk mogen doen aan de grote indelingen van het hoger onderwijs zoals die vroeger bestonden voor de staatshervorming, namelijk hoger onderwijs van het korte en lange type enerzijds en de universiteiten anderzijds. De diploma's in de hogescholen van het lange type zouden echter evenwaardig worden met hun universitaire equivalenten. Dergelijke vervaging zou volgens de Raad van State problemen kunnen opleveren.

Het komt natuurlijk nogal vreemd over. Vlaanderen wil zich inschakelen in de Europese harmoniseringsbeweging, maar moet daarvoor eerst onderhandelen met de Franstaligen, die mijlenver achteroplopen in de invoering van de Bolognaverklaring. Vlaanderen zou dus volgens de Raad van State eerst een stap achteruit moeten zetten, om er dan twee vooruit te zetten. Of hoe formalistisch het grondwettelijk recht soms kan zijn.

Voorop op dit vlak dreigt er zich nu een vertraging voor te doen in het parlementair proces. Volgend jaar zijn het immers federale verkiezingen en in het parlement zal men daar ook niet hemel en aarde gaan bewegen om nog eventjes snel een wetje te stemmen omdat Marleen Vanderpoorten dat nodig heeft.

TRIOMF

Iets complexer is de opmerking van de staatsraden over de wijze waarop Vlaanderen het systeem van accreditatie — dit is een vorm van externe kwaliteitsbewaking van opleidingen — zal kunnen inrichten. In het ontwerp staat dat dit zal gebeuren in samenwerking met Nederland, maar zolang er geen internationaal verdrag hierover bestaat, kan het Vlaams Parlement dit niet zomaar in een decreet opnemen. Bovendien vindt de Raad van State dat het Vlaams Parlement steeds voldoende controle moet kunnen uitoefenen op de accreditatie en dat het parlement zelf de minimale kwaliteitseisen moet bepalen, en dit niet kan overlaten aan de regering of aan derden.

Het advies is ook een kleine triomf voor de studentenbeweging. Het ontwerp van

structuurdecreet bevat immers een bepaling die een verplichting oplegt aan de associaties. Het advies spreekt niet over het artikel, waardoor het alvast lijkt dat er geen probleem is met de vrijheid van onderwijs, iets wat de Leuvense rector André Oosterlinck wel eens durfde beweren.

De Raad van State adviseert ook dat de wetgever een uitdrukkelijke keuze zou maken voor de Engelstalige benamingen bachelor en master, terwijl een ander artikel zegt dat de bestuurs- en onderwijstaal in Vlaanderen het Nederlands is. Misschien toch maar beginnen spreken over 'gezel' en 'meester'?

De minister wil het advies verder bestuderen en op een zo kort mogelijke termijn een nieuw ontwerp opstellen dat zoveel mogelijk rekening houdt met de. Over de kwestie van de bijzondere meerderheid is er nog geen duidelijkheid, maar het staat vast dat de CD&V hierop zal aansturen in het Vlaams Parlement. Ook de opsteller van het decreet, VLIR-directeur Dirk Van Damme, pleitte in persoonlijke naam voor een zo ruim mogelijke meerderheid.

Thomas Leys

ALMA: STUDENT KRIJGT MEER INSPRAAK IN DE SMAAK

Goed op de kleine restjes letten

Om klantvriendelijke maatregelen zoals zondagsluiting, prijsstijging en grondstofbeperking te verzachten, belooft Alma dat de student volgend jaar de schotels krijgt die hij echt wil. Bovendien wordt de personeelskost nauwer in de gaten gehouden en zal gegeten worden hoe de productie-infrastructuur beter benut kan worden.

Deze maatregelen zorgden ervoor dat op de Raad van Bestuur van vzw LeUCA — de koepel boven de studentenrestaurants — vorige week een begroting in evenwicht voor de Almarestaurants goedgekeurd kon worden. Tijdens de januari-examens, zullen

de respectievelijke hogescholen.

ONAANGEROERD

De uitgaven worden strikter onder controle gehouden. Het Look & Cook-concept en de afschaffing van de 'take all you want-saladbar' die recent werden ingevoerd, dragen hier volgens de directrice Marleen Verlinden in grote mate toe bij. Er zal vermeden worden dat studenten teveel voedsel op hun bord onaangeroerd laten en dat de restaurants op het einde van de dag met minder overschotten blijven zitten.

De grondstofkost die de voorbije periode 48 procent bedroeg, — een gevolg van desastreuze aanpassingsproblemen bij de invoering van een nieuw boekhoud-en

De COP, de productiehal van LeUCA, is een technologisch hoogstandje, maar een financieel zorgenkind door onderbezetting. LeUCA zal proberen huisleverancier te worden van nog meer K.U.Leuven-geassocieerde instellingen of bedrijven om zo de productiecapaciteit beter te kunnen benutten.

Het personeelseffectief blijft op niveau. Vreemd wanneer het aantal verkochte maaltijden de laatste jaren steeds daalde, en deze trend in de toekomst zich zal verder zetten. De diepvriesmaaltijden van moeders hand die in Leuven opgewarmd worden, zijn de grootste concurrent van de studentenrestaurants. Alma gaat er van uit dat haar marktaandeel nog zal dalen. Het vooropgestelde aantal verkochte maaltijden stijgt weliswaar, maar veel minder dan de aangroei van de studentenpopulatie in Leuven.

PIEKEN

Wel zal de totale personeelskost beperkt worden door overuren tot een minimum te reduceren en de medewerkers beter in te zetten in functie van de verwachte omzet. Het grote aantal tijdelijke contracten biedt een sturingsmarge en flexibele jobstudenten moeten pieken kunnen opvangen. Gecombineerd met het natuurlijke verloop, zullen er geen echte afvloeiingen plaatsvinden. Een groot vraagteken blijft de uitkomst van onderhandelingen over een nieuwe COA voor de Horeca begin 2003.

Volgend academiejaar zal het menuaanbod aangepast worden om de student meer naar Alma te lokken. De selectie van de schotels zal tijdens het volgende semester gebeuren door proefpanels. Dit systeem werd in het verleden ook toegepast, maar raakte in onbruik. Alma wil dit nu opnieuw doen om na te gaan of nieuwe creaties gesmaakt zullen worden en om de populariteit van het 'Dronken Zwijntje' en 'de Oostindiëvaarder' te meten.

David Adriaen

— net als dit jaar — de grote restaurants en cafetaria De Spuy openblijven. Kleinere eetgelegenheden als het Pauscollege, Justus Lipsius, De Valk en cafetaria De Moete sluiten hun deuren tijdens de semex. In 2003 zijn alle restaurants dicht op zondag, behalve Alma 2 tijdens de blok- en examenperiodes. Voor niet-K.U.Leuven-vestigingen zal alles afhangen van de wensen van

voorraadsysteem — zal mede door deze maatregelen verlaagd worden tot het niveau van enkele jaren geleden: veertig procent. Deze drastische daling vereist een grote inspanning van het management, en is een cruciale factor in de begroting. Iedere procent overschrijding van de 40%-drempel leidt op jaarbasis immers tot een meerkost van tweehonderd duizend euro.

“Meer dan bordjes verhangen”

Reeds maanden vergaderen professoren, assistenten en studenten over de invoering van bachelor-master aan de universiteit. Waar staan de faculteiten vandaag met hun werk? We staken ons licht op bij de twee regisseurs van de bachelor-masterhervorming: coördinator Onderwijsbeleid Frans Lammertyn en voorzitter Onderwijsraad Eddy Van Avermaet.

Veto: *Waarom is er eigenlijk zo'n grote operatie nodig om van 2+2 en 2+3 respectievelijk 3+1 en 3+2 te maken?*

Professor Frans Lammertyn: “Kijk naar de verhandeling. In de meeste richtingen begint men daarmee in de eerste licentie, terwijl dat in de toekomst niet zomaar inpasbaar zal zijn in een 3+1 of 3+2. De bachelor van drie jaar zal immers meer op zich komen te staan dan de kandidaturen nu. De doorstroom van de bachelor naar de een onmiddellijk daarop aansluitende master is niet zo evident als dat in opleidingen nu het geval is.”

Professor Eddy Van Avermaet: “Belangrijk is om te beseffen dat de bachelor een eigen finaliteit zal hebben. Een eerste licentie vandaag zal niet zomaar het derde bachelorjaar worden. Het gaat dus om veel meer dan een verschuiving.”

Veto: *Bachelor-master is geen uitvinding van de K.U.Leuven, maar een element van de beruchte Bolognaverklaring. Waarom is de universiteit zo snel op die kar gesprongen?*

Van Avermaet: “Het is zeker zo dat de Leuvense universiteit van alle instellingen in het land er het snelste bij was, zoals we er altijd wel het snelste bij zijn. Dat merken we ook in de VLIR. (instemmend geknik van Lammertyn) Nu, snel zijn heeft naast voordelen ook nadelen. Er rijst immers een probleem wanneer je tijdens de rit te maken krijgt met zwenkingen in het wetgevend proces. Het voordeel is dat als je de eerste bent die vorm geeft aan bepaalde concepten, je daarmee ook de wetgeving stuurt.”

Lammertyn: “Met een, bij wijze van spreken, pas ondertekende Bolognaverklaring hebben we drie jaar geleden een paar keer de ronde van de faculteiten gedaan om te discussiëren over de op til zijnde hervormingen. De decanen en de professoren waren dus zeer goed op de hoogte van wat er zat aan te komen.”

Veto: *Door bachelor-master moeten alle opleidingen hervormd worden. Betekent dit geen grote ommekeer?*

Lammertyn: “Het is voor ons een moment bij uitstek om eens na te denken over de curricula. We wilden vermijden dat bachelor-master niets meer zou worden dan het verhangen van een paar bordjes. Daarom hebben we ook een paar doelstellingen geformuleerd waaraan de nieuwe opleidingen moeten tegemoet komen. Zo is er flexibiliteit, internationalisering, interdisciplinariteit en natuurlijk begeleide zelfstudie. Bij het beoordelen van de voorstellen, zijn dat ook de elementen waar we naar kijken.”

Van Avermaet: “Zeker de manier waarop universitair onderwijs wordt verstrekt en begeleide zelfstudie zijn voor ons dingen waar we zullen blijven op hameren. Ook bij de invoering van de semesterexamens hebben we dat trachten naar voren te brengen, maar dat is toen minder goed gelukt.”

PAPIER

Veto: *Het concept van begeleide zelfstudie wordt bij onderwijsverantwoordelijken van de studenten wel eens op glimlachjes onthaald. Loopt het in de praktijk niet nogal eens mank?*

Lammertyn: “Wanneer studenten dat vinden, dan is het ook aan hen om dat aan te kaarten, bijvoorbeeld in de permanente onderwijscommissies waar zij één derde van de zitjes bezetten.”

Van Avermaet: “Het is natuurlijk voor een stukje de omgekeerde wereld als het de rol

van de studenten zou zijn om te zeggen: 'In de nota begeleide zelfstudie staat dat...'. Eigenlijk zou die nota de katechismus moeten zijn voor iedereen. Iedereen gebruikt nu wel al de term 'begeleide zelfstudie', maar de manier waarop men dat voor zichzelf definieert, is bijzonder uiteenlopend.”

Veto: *Het is wellicht niet evident om vooral van professoren met een lange staat van dienst te vragen om hun manier van lesgeven te veranderen.*

Van Avermaet: “Ik denk dat het ook niet nodig is dat iedereen zijn stijl aanpast. Ik ken veel professoren van hogere leeftijd die op een uitstekende manier hun stof doceren en de studenten doen nadenken. Wij stellen

Van Avermaet: “Op de werkvloer in de faculteiten is er ook al veel gerealiseerd. Wanneer ik de documenten bekijk — en je kunt zeggen dat het maar papier is, maar toch — dan stel ik vast dat er veel werk van wordt gemaakt van die nieuwe onderwijsconcepten. Men schrijft niet zomaar iets over uit onze nota's. Het is een proces dat tijd vraagt, maar het werkt.”

Veto: *Soms hoort men kritiek dat bachelor-master nogal centralistisch wordt gedirigeerd aan de K.U.Leuven met talloze nota's en richtlijnen. Is die kritiek terecht?*

Lammertyn: “We hebben aan de faculteiten een kader gegeven waarbinnen ze de omvorming van hun opleidingen kunnen uitwerken. Daarnaast hebben we diverse

Professor Frans Lammertyn (l.) en professor Eddy Van Avermaet.

“We waren er sneller bij, zoals de K.U.Leuven er altijd sneller bij is.”

weliswaar een paar werkvormen voorop, die behulpzaam kunnen zijn, maar die zeker niet alleen het succes bepalen. Het belangrijkste is de ingesteldheid van de docent: ofwel beschouw je de studenten als lege vaten die je wil vullen, of bij wie je — naar het woord van Herakleitos — een vuur wil ontsteken.”

Lammertyn: “De nadruk ligt op de doelen die we willen bereiken: de studenten uitrusten met vaardigheden die zij gedurende hun hele leven kunnen gebruiken. Betekent dit dat we de klassieke hoorcolleges willen afschaffen? Zeker niet, maar we willen wel een grotere diversiteit van werkvormen introduceren. Ook de Bolognaverklaring spreekt over *employability*, wat door sommigen wordt uitgelegd als 'beter afstemmen op de arbeidsmarkt'. Wij zien dat anders: wij willen studenten wapenen zodat ze de rest van hun leven *à jour* kunnen zijn.”

opties opgesomd, bijvoorbeeld voor de bachelorfase, waardoor de faculteiten naar hun eigen inzichten voorstellen kunnen doen. Ik hoor nu ook soms sommige collega's zeggen dat we te weinig eenduidig zijn, net omdat we verschillende mogelijkheden hebben opengelaten.”

Veto: *De eerste reeks voorstellen zijn nu ingediend. Heeft u de indruk dat er goed werk is afgeleverd?*

Van Avermaet: “Alle faculteiten hebben ernstig over de voorstellen nagedacht, maar je merkt natuurlijk wel verschillen. In de ene faculteit weet men al beter waar men naartoe wil dan in de andere. Voor een aantal opleidingen is bachelor-master zelfs een aanleiding om het hele gamma van basisopleidingen en aanvullende opleidingen geïntegreerd te herbekeken. Natuurlijk is niet alles rozengeur en maneschijn. Vooral om opleidingen te laten verdwijnen,

is men terughoudend. Ook het hele proces van bruggen en overgangen bouwen, is iets van lange adem.”

ouders

Veto: *In hoeverre zal bachelor-master ook de verschillen tussen de hogeschoolopleidingen van het lange type en de universiteitsopleidingen doen vervagen?*

Lammertyn: “Er is nu overleg tussen de universiteit en de hogescholen in het kader van de Associatie K.U.Leuven. Die associatie maakt het ook makkelijker om te bepalen wat voor profiel iedere opleiding wil nastreven. Denk maar aan het verschil tussen industrieel en burgerlijk ingenieur. Tegelijk biedt de associatie ons de kans om een vlottere overgang van de ene naar de andere onderwijsinstelling te voorzien.”

Van Avermaet: “Vandaag bestaan er al een aantal mogelijkheden om van de hogeschool via een schakelprogramma door te stromen naar de universiteit, maar we merken dat de hogescholen zeker vragende partij zijn voor meer van dergelijke overgangen. De hogescholen zoeken voor hun projectgericht onderzoek naar de nodige ondersteuning vanwege de universiteit.”

Veto: *Accreditatie is een ander heikel punt. Opleidingen zullen van buitenaf worden gecontroleerd op hun kwaliteit. Hebben jullie daar een goed oog in?*

Van Avermaet: “Het is de bedoeling dat een Vlaams-Nederlands orgaan de accreditatie op zich neemt en het is mijn hoop dat dit orgaan op een onafhankelijke manier zal kunnen werken, zonder 'politieke' invloeden. Vlaanderen zit een beetje achter op regelgevend vlak, maar als ik naar de principes kijk die men in Nederland wil hanteren, dan denk ik dat accreditatie een belangrijk instrument wordt om de kwaliteit van de opleidingen te waarborgen.”

Veto: *Wat kunnen we verwachten op het gebied van internationalisering?*

Lammertyn: “Er bestaan diverse mogelijkheden: via Erasmus kun je een deel van je opleiding in het buitenland volgen, maar het zal ook mogelijk zijn om de volledige master aan een andere universiteit te volbrengen. Ook via gastdocenten en opleidingen over de grenzen heen werken we aan internationalisering. De K.U.Leuven schakelt zich immers ook in om een andere doelstelling van de Bolognaverklaring, met name de *competitiveness* van Europa, te bevorderen. We zouden graag ook studenten naar hier halen die onze noden in bepaalde intellectuele beroepen of in het onderzoek kunnen voldoen.”

Veto: *Hoe zal een achttienjarige binnen pakweg vijftien jaar zijn studiekeuze bepalen?*

Van Avermaet: “Eerst en vooral zal hij een goede onderwijsinstelling zoeken. In de tweede plaats zal hij kiezen voor een bacheloropleiding, die voor sommigen dan het eindpunt zal zijn. Anderen kunnen ervoor kiezen ook de masteropleiding te volgen. In plaats van één keuze, zal men er dus twee moeten maken.”

Lammertyn: “Zeker in de eerste jaren zal men nog steeds in de oude structuren denken en het vanzelfsprekend vinden dat na de bachelor onmiddellijk de master volgt. Wie echter naar het buitenland kijkt, waar het bachelor-mastermodel al langer bestaat, merkt dat de structuur volledig anders is en dat studenten daar ook anders mee omgaan.”

Van Avermaet: “Bij al die onderwijs-hervormingen is de macrocontext niet weg te denken. Kijk naar een land als Noorwegen waar men eerst een paar jaar studeert, dan wat werkt, en dan terugkeert naar de studies. Daar is de student ook onafhankelijker van de ouders.”

Lammertyn: “Het systeem van sociale voorzieningen en studiefinanciering zal zeker moeten worden aangepast aan de nieuwe situatie. Ik las onlangs nog een artikel dat jongeren later het ouderlijk huis verlaten. Dat is wel opmerkelijk. In heel het flexibiliseringsverhaal zijn we ook waakzaam dat niet iedereen tot zijn dertigste aan de universiteit moet blijven, omdat men tegelijk ook moet werken.”

Thomas Leys

“Ook mannen worden gediscrimineerd”

Wat je prof een man is, is bijna vanzelfsprekend. Een vrouwelijke prof is een grote uitzondering op de regel. Is de universiteit dan zo'n vrouwonvriendelijk instituut? Beslist niet. Daarom werd in 1999 het Centrum voor Gelijke kansenbeleid opgericht.

Elsy Van Roy (consulente-stafmedewerkster): “Het centrum voor Gelijke kansen is een intern orgaan aan de K.U.Leuven dat meewerkt aan het beleid binnen de universiteit. In eerste instantie zijn we er voor het personeel maar we willen er ook zijn voor de studenten. We spitsen ons toe op de genderproblematiek binnen de K.U.Leuven. Dit wil zeggen dat we ons bezig houden met problemen in verband met gendergelijkheid. Let wel, het gaat hier niet enkel om discriminatie naar de vrouw toe, ook mannen worden wel eens gediscrimineerd.”

BEVOORDELEN

“De aanpak van het Centrum voor gelijke kansen is er geen van positieve acties die bijvoorbeeld vrouwen zouden bevoorstellen ten opzichte van mannen. We streven naar een gender mainstreaming aanpak. We zijn dus actief op verschillende niveaus, zowel binnen het beleid naar het personeel toe, het beleid naar studierichtingen toe, als in het beleid naar de studenten toe. Er moeten dus zoveel mogelijk mensen op de verschillende niveaus actief bezig zijn met het thema van gelijke kansen.”

Veto: Kan u kort de werking van het Centrum voor Gelijke Kansen toelichten?

Van Roy: “Eerst en vooral hebben we een meldpunt via de website. Daar kan men klachten, suggesties en opmerkingen in verband met het beleid van de universiteit kwijt. Iedereen mag hier iets achterlaten; personeel, studenten, zelfs mensen buiten de K.U.Leuven. Ten tweede gaan we ook cijfergegevens verzamelen van bijvoorbeeld de personeelsdienst of de studentenadministratie. Op basis van deze cijfers gaan we dan een analyse maken van de grootste knelpunten in de man-vrouwproblematiek en hiervoor een oplossing zoeken.”

“Heel belangrijk is het netwerk van mainstreaming promotoren dat we hebben uitgebouwd aan de K.U.Leuven. In elke faculteit is er zo'n duo, waarbij het altijd gaat

om een man en een vrouw. Dat is heel belangrijk voor de beeldvorming rond het Gelijke Kansencentrum, zodat men niet denkt dat het enkel een vrouwenzaak is. We hebben ook een netwerk van promotoren in de centrale diensten. Dat betekent dat we binnen de universiteit een zestigtal mensen hebben die een soort van ankerpunt zijn. Met dit netwerk is er een constante interactie zodat wij weten wat de problemen zijn en waar ze zich bevinden.”

HANDBOEK

“Op de vierde plaats houden we ons ook bezig met wetenschappelijk onderzoek over bepaalde thema's die relevant zijn aan de genderthematiek in de universitaire wereld. In dat kader hebben we ook een soort van handboek samengesteld. Het is een praktische gids, voor wie in het beleid van een universiteit bezig is met de genderthematiek. Over *gender mainstreaming* is veel geschreven maar hoe je er juist aan begint op universitair domein, daarover is weinig bekend.”

“Een vijfde actiedomein is het gelijke kansenplan dat we hebben uitgewerkt. Dit is een vijfjarenplan waarin we op basis van cijfergegevens en de knelpunten een aantal actielijnen hebben opgesteld om het beleidsplan van de K.U. Leuven uit te werken zodat de gelijke kansen gegarandeerd kunnen worden. Tot slot behoort het nog tot onze taak om de gevoerde acties te ondersteunen en de resultaten ervan op te volgen.”

“Voor we oplossingen beginnen te zoeken voor moeilijkheden, moeten we deze eerst kunnen identificeren. Dit kan aan de hand van de meldingen die we binnenkrijgen, de geanalyseerde cijfergegevens of de conclusies van de mainstreaming promotoren. Als we de problemen

kennen, zoeken we naar oplossingen en leggen we deze voor aan de rector. Als hij zijn fiat geeft, kunnen wij onze oplossing toepassen.”

Veto: Hoe worden de mainstreaming promotoren gekozen?

Van Roy: “In principe is de faculteit vrij om daarover te beslissen. De decaan van elke faculteit vraagt rond wie er geïnteresseerd is om zich hierin te engageren. Hij beslist uiteindelijk wie volgens hem er het beste voor in aanmerking komt. De eerste taak van deze mainstreaming promotoren is dan een open debat organiseren zodat men de problemen inzake de genderthematiek per

faculteit kan identificeren.”

Veto: Kan u enkele voorbeelden geven van knelpunten?

Van Roy: “Op de faculteit toegepaste wetenschappen zijn er beduidend meer mannelijke studenten dan vrouwelijke. Hier gaan er dan concrete acties opgezet worden om meer vrouwelijke studenten aan te trekken. Of, sommige faculteiten hadden nogal vrouwonvriendelijke vergaderuren. Daar heeft men zich er dan toe verbonden om de vergaderingen te organiseren binnen de werkkuren.”

STUDENTENKRINGEN

Veto: Hoe komt het dat de ene faculteit meer maatregelen neemt dan de andere?

Van Roy: “Het is zo dat de knelpunten van faculteit tot faculteit verschillen. Zo heb je traditioneel nog altijd mannelijk bevolkte en vrouwelijk bevolkte faculteiten. De problematiek per faculteit is dan ook verschillend en dus zullen ook de genomen maatregelen per faculteit verschillen. Maar in elke faculteit hebben we toch al een aantal resultaten gerealiseerd en op dat gebied zijn we in België, zelfs in Europa uniek.”

Veto: Wat zijn de belangrijkste resultaten die tot nu toe geboekt zijn?

Van Roy: “Ik vind het een hele prestatie dat we zo een uitgebreid netwerk hebben kunnen opbouwen in relatief korte tijd. Ook vind ik het heel belangrijk dat we een meldpunt hebben waar iedereen terecht kan. Tegenwoordig wordt het meldpunt zelfs gefinancierd door de universiteit. Verder hebben we een heel goede samenwerking met de personeelsdienst zodat we met hen problemen kunnen ontrafelen en in de mate van het mogelijke oplossingen kunnen bespreken, wat helemaal niet zo evident is. Ondertussen is er ook al samenwerking geweest met andere universiteiten.”

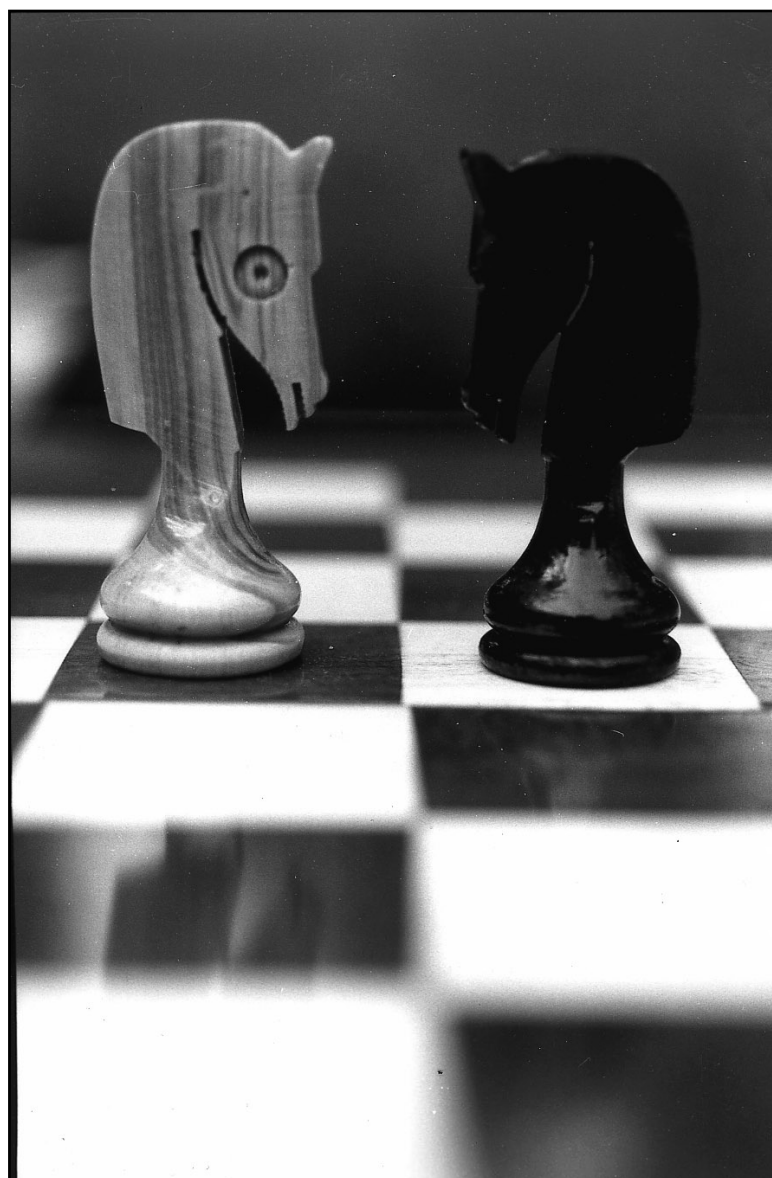
Veto: Is er grote respons op het meldpunt?

Van Roy: “Jaarlijks maken we een inventaris van de meldingen. Daaruit blijkt dat we zo'n 150 meldingen hebben per jaar. Dat is niet zoveel maar wel genoeg. Veel thema's komen ook geregeld terug. Het grootste deel van de meldingen is afkomstig van het vrouwelijk personeel, hoewel we ook een groot aantal mannen hebben met problemen. Heel wat mannen willen tegenwoordig een loopbaanonderbreking of versoepeling van de werkkuren ten voordele van hun familiale leven. Het rare is dat als een vrouw een loopbaanonderbreking aanvraagt of niet meer voltijds wil werken wegens haar familiale situatie, dat algemeen aanvaard wordt. Bij mannen wordt dit niet zo snel aanvaard en zien zij minder snel een maatregel op hun situatie toegepast. Hoe langer hoe meer zien we dus ook dat mannen bepaalde zaken gaan ervaren als zijnde discriminerend.”

“Studenten reageren eigenlijk heel weinig. Waarom dit zo is, weten we niet. Misschien is het meldpunt niet algemeen gekend onder de studenten. De communicatie naar studenten toe is op dit moment wat stroef. Er is momenteel geen samenwerking met studentenkringen en dat is iets waar we in de toekomst wel naartoe willen werken.”

Annick Lories

www.kuleuven.ac.be/gkg

VISITATIECOMMISSIE EVALUEERT OPLEIDING SOCIALE EN CULTURELE ANTROPOLOGIE

Slachtoffer van het eigen succes?

Worige week nog was in Veto te lezen welke bezwaren de VLIR-Visitatiecommissie aantekende ten aanzien van de opleidingen Moraalwetenschappen aan de VUB en de RUG. Ook de opleiding 'Sociale en Culturele Antropologie' – enkel te volgen aan de K.U.Leuven – werd onlangs geëvalueerd in opdracht van de Vlaamse Interuniversitaire Raad. Het verdict: Positief, mits enkele kanttekeningen.

De commissie bestond uit de Nederlandse professoren de Ruijter, Hesseling en Bovenkerk. De evaluatie die zij doorgaven aan de VLIR is overwegend positief. Het niveau van de opleiding wordt hoog ingeschat. Net zoals de commissie de veelzijdigheid van het departement een pluspunt vindt, wordt de “antropologische houding van de studenten en afgestudeerden” gewaardeerd.

Centraal in de culturele antropologie staat immers het onderzoek naar de veelheid van culturen en maatschappijvormen.

Antropologen komen daarom vaak terecht in de sector van het integratiebeleid. Onder het docentenkorps bevindt zich dan ook ene Johan Leman, directeur van het bekende *Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding*.

VRIJHEID

De door de commissie aangekaarte punten van kritiek betreffen vooral de “bijzonder moeilijke omstandigheden” en het incoherente lessenrooster. Hiermee bedoelt men dat de enorme vrijheid, die de student heeft bij het samenstellen van zijn programma, de eenduidigheid van de opleiding ondermijnt. Aangezien de (licentie- of aanvullende) opleiding weinig plichtsvakken kent, hebben docenten wel eens problemen met de verschillen in voorkennis. Dit heeft uiteraard ook te maken met de variatie in het ‘publiek’, bestaande uit kandidaten én licentiaten, uit verschillende richtingen bovendien. Daarom raadt de commissie aan in het eerste semester meer verplichte basisvakken

aan te bieden, onder meer inzake methodologie.

De commissie stelde echter vooral vast dat het departement lijdt onder haar eigen succes. Het departement is wel niet meteen het grootste van de K.U.Leuven, maar het aantal licentiestudenten is wel toegenomen: van 50 in 1996 naar 118 in 2000. Dit terwijl de staf wegens een gebrek aan middelen niet evenredig kon worden uitgebreid. De werkdruk die de docenten hierdoor ondervinden, komt het onderwijs niet ten goede. Begeleide zelfstudie, feedback bij papers en seminars: het moet allemaal gebeuren met minimale middelen, meent men. In haar persmededeling “beveelt de commissie de facultaire en universitaire overheid dan ook aan het departement snel een financiële injectie te geven”.

Lieven De Rouck

www.vlir.be

www.psy.kuleuven.ac.be/antropologie

KATERN: SEKS

Zondag was het Wereldaidsdag, een jaarlijks moment waarop mensen en dus ook studenten bewust worden gemaakt van het belang van veilig genieten. Hoe is het echter gesteld met het seksleven van de Leuvense student? Deze katern bewijst alvast dat er heel diverse visies bestaan over 'de diepste draai'...

SENSOA, ORGANISATIE VOOR SEKSUALITEIT EN RELATIES

Wippen zonder risico

Sinds 2001 is Sensoa actief in Vlaanderen als het diensten- en expertisecentrum rond HIV, aids en seksueel overdraagbare aandoeningen (SOA's). Vanaf volgend jaar smelt Sensoa samen met CGSO Trefpunt, een denkstation over seks en relaties, om zo een breed Vlaams centrum rond seksualiteit en relaties te vormen. Bij Sensoa kan je terecht met alle mogelijke vragen over seksualiteit en relaties, counseling en bijstand.

Naar aanleiding van Wereldaidsdag organiseert Sensoa verschillende activiteiten in Vlaanderen. Ook in Leuven vindt de dag voordien een manifestatie plaats. In de straten van Leuven zullen de rode aidslintjes, 'Red Ribbon', verkocht worden ten voordele van het Geef Om Aids-fonds. Het bekende rode lintje werd in 1991 bedacht door een groep Amerikaanse artiesten om de aandacht te vestigen op de aids-problematiek. Door er eentje op te spelden betuigt je sympathie met de mensen die HIV positief zijn en mensen met aids, de eigenlijke ziekte. Daarnaast zijn er ook in andere steden acties en steunfuiwen. Sensoa is ook de drijvende kracht achter de Aids Memorial Day die de

laatste zaterdag van mei doorgaat. Op die dag worden de slachtoffers van de ziekte herdacht. Sensoa is er ook voor de opvang van seropositieven en coördineert in dat kader ook het buddy-systeem. Buddy's ondersteunen iemand met aids of een seropositief persoon met sociale-, emotionele en praktische bijstand.

ZWOEL

Nog bekender dan de acties die Sensoa onderneemt, is de condomobiel die in de zomermaanden de festivals en belangrijke evenementen afschuimt. Sensoa wil zo jongeren attent maken op het belang van veilige seks. In het kader van het 'Veilig Vrijen Zomeroffensief' bolt dit busje vol met info over veilig vrijen en een overvloed aan condooms door jong Vlaanderen. Aan boord zijn altijd een aantal medewerkers die er zijn om advies te geven en vragen te beantwoorden. De bedoeling is de drempel zo laag mogelijk te houden voor jongeren. De condomobiel is heel wat anoniemer dan de dorpsapotheek thuis om de hoek. Wie dat wil kan even praten met de medewerkers. Gewoon je rubbertjes meepikken is ook een optie. Condooms zijn er te koop aan lage prijzen en in alle mogelijke maten, smaken

en kleuren. Het is altijd grappig om te zien dat bijna iedereen aan het einde van een zomerfestival met de wit-blauwe papieren zakjes van de condomobiel rondloopt.

In principe kan iedereen terecht bij Sensoa voor vragen en informatie via onderstaande coördinaten. De website is goed uitgebouwd en bevat alles wat je ooit wilde weten over seks. Het centrum zelf is in Antwerpen gehuisvest. Vragen over welke seksueel overdraagbare aandoeningen er allemaal bestaan, hoe je echt veilig vrijt en wat de risico's zijn bij onbeschermd seks kom je bij hen allemaal te weten. Sensoa organiseert ook een specifieke dienstverlening naar homomannen, prostitués, jongeren, allochtonen en mensen met HIV/aids. Die doelgroepen krijgen extra aandacht en worden door middel van verschillende activiteiten samengebracht. Wie zich geroepen voelt om mee te werken met Sensoa kan er als vrijwilliger aan de slag naast de professionele krachten. Het volstaat contact op te nemen met het centrum en zij helpen je dan verder.

Ruben Dewaele

www.sensoa.be

www.condomobiel.be

Aids- en soa-telefoon: 078/15.15.15

Stand van zaken

Op 30 juni 2001 waren in België 14.872 personen geregistreerd die met HIV besmet zijn, waarvan 2980 gediagnosticeerd zijn als aids-patiënten. Bij de geïnfecteerde personen in België zijn er twee maal meer mannen (8.093) dan vrouwen. Concreet betekent dit dat er in het jaar 2000 gemiddeld 2,3 nieuwe hiv-infecties per dag werden gediagnosticeerd. In België is de verhouding van hiv-besmette personen elf op één miljoen tegenover van tweeëntwintig op een miljoen in West-Europa.

De meest voorkomende overdrachtswijze in België is door homoseksuele contacten (66%). Heteroseksuele contacten staan in voor 24 procent van de nieuwe besmettingen en injecterend druggebruik voor 6 procent. De belangrijkste overdrachtswijze bij jongeren tussen vijftien en vierentwintig jaar is injecterend druggebruik (16,5%). Het aantal nieuwe aids-patiënten kent sinds de introductie van de combinatietherapie wel een daling. Deze dalende trend zet zich sinds 1996 duidelijk door, hoewel hier een stabilisatie lijkt op te treden.

Op het Medisch Centrum voor studenten in de Naamsestraat kunnen studenten gratis een hiv-test laten uitvoeren. Vorig jaar werden er gemiddeld 120 testen uitgevoerd en was er één positieve test. De laatste jaren werden enkel bij studenten of echtgenoten van deze studenten van Afrikaanse afkomst positieve testen gevonden. Vorig jaar waren er slechts achtien raadplegingen voor seksueel overdraagbare aandoeningen, waarvan twee voor herpes genitalis, een voor chlamydia, vier voor genitale wratten en zeven voor gonorrhoe.

Bij het eerstejaaronderzoek wordt met iedereen de brochure 'Veilig Vrijen' besproken. Deze brochure wordt dan ook meegegeven. Op de webstek van de medische diensten is deze brochure ook te lezen.

(km)

www.iph.fgov.be/epidemie/epin/

www.kuleuven.ac.be/dsv/studvoor/preventief/veiligvrijen.htm

EEN SEKSSHOP IN LEUVEN

Tarzan, oh Tarzan!

Elke student die met de trein naar Leuven komt, heeft wel eens de nogal vreemde etalage opgemerkt: ontblote torso's, strings en geile prenten. *L'Extase* is een seksshop die langs buiten weinig prijsgeeft. Reden genoeg om eens binnen een kijkje te nemen.

De sekswinkel is wat hij is: een winkel waar sekspeeltjes verkocht worden. Geen duister hol of kwijlende klanten. Buiten de massa vibrators en boekjes zou je het bijna normaal kunnen noemen. Bijna, want de trap naar boven en de het bordje 'privécabines', verhullen weinig, evenals de dozen met — we vermoeden — opblaas-Pamela's en -Brenda's, de handboeien en natuurlijk zweepjes. De winkelier van dienst is Erik Van Cauwenbergh, al drie jaar in het vak en al één jaar in deze winkel. Hij heeft al veel gezien en gehoord en kijkt van niets meer op.

GORTIG

Veto: *Komen er veel studenten naar uw winkel?*

Erik Van Cauwenbergh: "Eigenlijk niet. Ze komen natuurlijk wel, maar ik zou niet durven zeggen dat het echte klanten zijn. De meeste komen eens binnen uit nieuwsgierigheid of voor de grap. In groep zijn ze echter niet echt te vertrouwen. Als het druk is en ze maken het te gortig, dan vliegen ze eruit. Sorry, maar mijn klanten gaan voor."

Veto: *Die klanten, zijn dat vooral mannen of vrouwen?*

Van Cauwenbergh: "Dat is moeilijk te zeggen; ik let er ook niet zo op. Er komen

zoveel mensen langs, meestal eventjes kijken en dan weer weg. Een trend van de laatste jaren is wel dat er meer en meer vrouwen durven binnenkomen. Maar mensen komen ook steeds vaker samen, als koppel, naar de winkel. De meeste mensen komen echter wel iets kopen voor een ander. Natuurlijk is het dan voor zichzelf, voor iemand anders koop je meestal niet iets duur. Wanneer het vijftig of zestig euro kost kan je ervan uitgaan dat het voor eigen gebruik is. Rond de kerstperiode is het hier het drukste, dan moet je heel de tijd pakjes maken. Voor onder de boom, hoewel je sommige dingen beter in de boom zou hangen. (lacht)"

BETTY

Veto: *Wat is het meest verkochte artikel in uw winkel?*

Van Cauwenbergh: "Batterijen! (lacht) Het tweede populairste zijn onze cabines, waar je video's kan komen kijken. Enkel films, geen live acts want dan zouden we verbouwingen moeten uitvoeren. Het populairste speeltje is een vibrator, met tegenwoordig Tarzan als meest gevraagde model."

Veto: *En wat heeft die Tarzan dat een ander niet heeft?*

Van Cauwenbergh: „Niet veel eigenlijk. Hij roteert en vibreert als een ander. Het is dankzij Big Brother dat de Tarzan zo populair geworden is. Betty had er eentje mee in het huis en plotseling wou iedereen dezelfde hebben. Ik heb jarenlang drie dezelfde

Tarzans gehad en mijn baas vond het de moeite niet meer deze in te slaan. Nadat Betty erover had gesproken, waren ze op één dag uitverkocht. Voor veel sekspeeltjes geldt eigenlijk dat de populariteit afhangt van de bekendheid op televisie. Als er op Vitaya een programma is over hulpmiddelen, dan heb ik de dag nadien gegarandeerd extra klanten. Soms hebben we dat, soms niet. Het zou eigenlijk wel handig zijn moesten we op voorhand weten wat er in zulke programma's komt, dan kunnen we ons voorbereiden.»

SPREKEN

Veto: *Zijn er artikelen waarbij u zelfs de wenkbrauwen frons? Wat is zo uw bizarste artikel?*

Van Cauwenbergh: "Een tijdje geleden had ik sprekende vibrators en dat vond ik toch wel heel bizar. Je kon kiezen wat je hoorde, een mannenstem die zei hoe lekker het wel was of een kreunende vrouwenstem. Blijkbaar had het toch succes, want ik heb er een aantal verkocht. Ik weet niet of ze hem lieten spreken als ze hem gebruikten want je kon hem ook uitschakelen. Momenteel heb ik een vibrator die je in de microgolfoven kan opwarmen. Je mag hem er wel maar vijftien seconden in laten. Misschien smelt hij, of erger nog, verbrand je je. Bizar, maar eigenlijk kijk ik nergens nog van op.»

Annick Lories
Hanne Vermeiren

SEKS · SEKS · SEKS

VETO STELT SOCIAAL ONRECHT IN SEKSINDUSTRIE AAN DE KAAK

Geen studentenkortingen bij escortebureaus

Sommigen doen het op een fuif, anderen slaan toe op een can-tus, in de les, op café, op kot of gewoon op straat. Maar wat als je geen zin hebt in al dat gedoe maar een ontspannend en deskundig aangepakt stukje vleselijk genot wel ziet zitten? Waar kan de bronstige Leuvense student terecht om op vakkundige wijze van zijn diepste driften verlost te worden? En hoeveel moet dat kosten? Zonder schroom en niet gehinderd door enige kennis ter zake ging Veto op zoek naar de professionelen van de liefde in Leuven.

Het referentiepunt voor seksueel vertier in Leuven is uiteraard **Bar Minou** in de Maria-Theresiastraat. Velen zullen op weg naar het station wel eens een blikje geworpen hebben op de minimalistisch opgevatte gevel van deze "bar". Verder valt ook de achter het raam aangebrachte prijslijst op, die ons leert dat je voor een pintje welgeteld 4,09 euro betaalt. Ook voor een fruitsapje of een cola kan je er terecht, maar ook hier wordt de richtprijs vlot overschreden.

PRIVÉ

Bij aankomst aan het etablissement stellen we tot onze vreugde vast dat Minou, net als Veto, rood als steunkleur gebruikt. Maar deze treffende gelijkenis scheidt toch niet meteen de verhoopte band. Als we voorzichtig de deur openduwen gaat deze slechts op een kiertje open en komt de dame des huizes meteen aandraven om ons te melden dat het "privé" is. Dat begrijpen we best, maar enkele vraagjes stellen moet toch kunnen, zo denken we. Minou is echter niet onder de indruk van onze journalistieke integriteit en stuurt ons wandelen.

Beteuterd stappen we het aanpalende café **La Bodeguita** binnen, waar we de patron even uithoren over zijn buurvrouw. Al gauw blijkt dat we niet de eersten zijn die na een gefnuikte poging tot interview met Minou aan zijn toog komen uithuilen. De man bevestigt dat zij in het Leuvense centrum geen concurrentie heeft en dat we ons actieterrein beter naar de steenwegen kunnen verleggen. Vooral de Diestse en de Brusselse schijnen aanraders te zijn, maar dan moeten we het al een eindje buiten de stad gaan zoeken.

We zijn er echter van overtuigd dat we het niet zo ver moeten gaan zoeken en besluiten even te checken of er op de Oude Markt niets te rapen valt. We menen ons te herinneren dat café **Orient** een reputatie heeft in de delicate materie waarin we ons vanavond verdiepen. We treffen een, gezien het vroege uur, goed gevuld café aan, waar de gemiddelde leeftijd van de tooghangers ver boven die van de doorsnee Oude Markt tent uitsteekt. Pak en das profileren zich als onontbeerlijke elementen van de *dress code* van het huis.

Als we een onschuldig gesprek aanknopen met drie nette, bacardi-nippende heren aan de toog, krijgen we niet meteen wereldschokkende dingen te horen. Ze vertellen ons dat ze hier na hun werk nog een drankje komen nuttigen en nog even de studentensfeer willen opsnuiven. Dat er bitter weinig studenten van de partij zijn was hen ook

opgevallen, maar vergaande conclusies hoeven we daar niet uit te trekken. De Orient is een café voor de Leuvenaars en niet zozeer voor de studenten, zo luidt het alles verhelderende oordeel.

Bij de barman proberen we het iets directer. Eerst vragen we beleefd naar zijn verklaring voor de aanwezigheid van zoveel veertigplussers in zijn etablissement. Na een eerder vage uitleg waarvan we enkel de ele-

We moeten dus tot onze ontzetting vaststellen dat het in Leuven toch niet zo meevalt om zomaar een vrouw vast te krijgen. Geen paniek echter, we besluiten de lokroep der lusten even te onderdrukken en nemen plaats achter de PC. Als alles dan toch zo discreet moet gebeuren doen we het netjes vanop kot. Kotnet mag dan wel genadeloos alle filesharingsprogramma's blokkeren, je bladert er toch fluitend mee

achtergrond. Kathleen lijkt ons wel wat, maar zij heeft blijkbaar de handen meer dan vol met de regio Zuid-Limburg, waar de prijzen kennelijk nog iets hoger liggen.

Op een andere site kun je de vrouwen vooraf rangschikken per provincie. Wat Vlaams-Brabant betreft moeten we het stellen met het magere aantal van vijf exemplaren. Ook hier zijn enkele meisjes onherkenbaar gemaakt en over inschrijvingen aan

b e p a a l d e onderwijsinstellingen wordt met geen woord gerept. We krijgen enkel leeftijd, maten en gewicht van de dames in kwestie te zien. Ze vertellen ons ook nog waar ze zoal van houden en voor welke seksuele praktijken ze minder warm lopen. Liefhebbers van vuistseks zijn eraan voor de moeite!

We merken dat bij alle meisjes op de site hetzelfde telefoonnummer vermeld staat, dus besluiten we dat eens te bellen. Met grote moeite bedwingen we onze zenuwen bij de gedachte aan de bloedgeile stem die we zo meteen te horen zullen krijgen. Groot is de ontgoocheling als blijkt dat we met een man te maken hebben, die ons op vriendelijke, maar zakelijke toon verwelkomt.

STUDENTENKORTING

Geduldig beantwoordt de man al onze prangende vragen.

We vernemen dat de levertermijn vrij kort is, maar wel iets kan uitlopen naargelang het type dat we gewent hadden. Als de brunette-stock in Leuven uitgeput is en je neemt geen vrede met een blondje, moet je dus eventjes geduld oefenen. Verder horen we dat een meisje 150 euro per uur kost en dat we die som gerust met de kredietkaart mogen betalen. We polsen ook even naar eventuele studentenkortingen, maar die blijken zelfs op vertoof van de studentenkaart niet mogelijk. "Of u nu advocaat bent of student, u moet dezelfde prijs betalen", luidt het strenge, doch rechtvaardige huisreglement.

Als we de man voorzichtig vragen of er misschien nog studenten in zijn klantenbestand zitten, krijgen we niet meteen een duidelijk antwoord. We vermoeden dan ook dat we niet echt tot de doelgroep van de zaak behoren. Maar een meisje ontvangen op kot kan gerust, enige voorwaarde is dat je beschikt over een vast telefoontoestel. Hoog tijd dus dat de Huisvestingsdienst een nieuw modelcontract opstelt dat rekening houdt met dit gegeven.

We bedanken de man voor zijn vlote medewerking en sluiten af met de mededeling dat we er toch nog eens over moeten nadenken. We besluiten onze zoektocht hier maar te staken, de mogelijkheden zijn in Leuven nu eenmaal niet zo uitgebreid en na het horen van zo'n ondemocratische bedragen is onze zin ook wel een beetje over. We gaan liever rustig een pintje van één euro drinken en een babbeltje slaan met al die fatsoenlijke mensen die het gewoon gratis en voor niks doen!

Bert Depoortere

Met medewerking van Els Silvrants.

(foto Els Silvrants)

menten "lange traditie" en "aparte sfeer" onthouden hebben, dreigen we ons geduld te verliezen. We eisen dat de man stante pede uitleg verschaft over de reputatie van zijn café. Ietwat voorspelbaar lacht hij onze suggestie aangaande de aanwezigheid van "dames met commerciële belangen" aan zijn toog weg. "Hier op de Oude Markt circuleren zoveel geruchten, en tachtig procent daarvan is pure onzin." We bedankten de man voor deze messcherpe analyse van de loze stemmingmakerij in de Leuvense horeca en lieten het café, met zijn nauwelijks drie procent vrouwelijke klanten, achter ons.

GOEDKOOP

Tweemaal bot vangen temperde ons enthousiasme geenszins. Uit onze vele wereldreizen hadden we onthouden dat stationsbuurten nogal eens wat te bieden hebben aan de verstrooiing zoekende reiziger. Het moment was gekomen om een anonieme tip na te trekken: hotel **Mille Colonnes** zou wel eens kunnen hebben wat we zoeken. We moeten even met de ogen knippen bij het binnenkomen, want we wisten niet dat er plaatsen waren die op donderdagavond zo'n desolate indruk bieden. Een vlotte babbel met de enige klant leert ons dat we ons in het goedkoopste hotel van Leuven bevinden.

De sympathieke dame achter de toog bevestigt ons vermoeden dat er al eens volk over de vloer komt dat enkel geïnteresseerd is in een kamer met het oog op zeer specifieke doeleinden, maar die mensen houdt ze toch zoveel mogelijk buiten. We geloven het zonder moeite en feliciteren mevrouw van harte voor zo'n kordaat optreden. Een mens moet wel heel sceptisch zijn om in zo'n onschuldig dametje de Leuvense **Xavier Hollander** te zien.

door de meest aparte websites.

Om niet meteen te verdwalen in een woud vol vunzige bomen raadplegen we eerst de website van de Gouden Gids. Toch even opletten wanneer je een zoekterm als "escortebureaus+Leuven" ingeeft: zowel Janssens Autobanden als Groep T beantwoorden kennelijk aan het gevraagde profiel. En ook bij de Ford-garage krijgen ze blijkbaar al eens een telefoontje met het beleefde verzoek zo snel mogelijk een hete blonde te sturen.

Google toont zich een beter alternatief en geeft ons voor het eerst uitzicht op een beloning voor zoveel hard zwoegen. Er is een site met contactadvertenties, maar de rubriek "Vrouw zoekt Man" beslaat slechts een fractie van de ruimte die "Man zoekt Vrouw" inneemt. Bovendien gaat het hier om het soort duurzame relaties waar we op een donderdagavond absoluut geen boodschap aan hebben.

RONDBORSTIG

Daarna stuiten we op enkele fraai gedocumenteerde sites, waar je eerst je favoriete meisje kan selecteren in een foto-galerij alvorens haar thuis uit te nodigen. De poses zijn uitdagend, maar niet obscene en opvallend is dat bij enkelen het gezicht onherkenbaar gemaakt is. De rondborstige Jana draagt onze voorkeur weg, maar zij verkiest haar activiteiten te beperken tot het Brusselse.

Voor het eerst krijgen we een zicht op het financiële plaatje. We merken dat de meeste meisjes tussen de 150 à 200 euro per uur kosten. Ene Samantha doet het al voor 50, maar dan enkel in het Frans en ook liefst in Brussel. Bij Joyce knappen we dan weer af op de onverzorgde taal. We willen best *verwent* worden, maar dan toch liever door iemand met wat meer grammaticale

SEKS • SEKS • SEKS

WAT DE(N)KT DE LEUVENSE STUDENT?

Seks: de straatinterviews

“Seks op de trein”

Valérie: “Ik heb momenteel terug een relatie met mijn ex-vriendje. De hele situatie is nog wat onzeker omdat we het al een aantal keer geprobeerd hebben maar het voelt wel goed aan. En dat is het belangrijkste.”

“In een relatie ben ik heel trouw, dan interesseren andere mannen me niet. Op dit ogenblik heb ik geen reden tot klagen over mijn seksleven (*lacht*). *One-night stands* heb ik ooit wel al gehad maar is toch niet echt iets voor mij. Ik dacht vroeger altijd dat ik het niet zou kunnen om met een vreemde naar bed te gaan, maar die *one-night stands* zijn beter megevallen dan ik had durven hopen. Ik voelde me helemaal niet ongemakkelijk ofzo. Tja, je weet hoe dat gaat, je gaat uit en je ziet iemand die je lichamelijk aantrekkelijk vindt en van het één komt dan het ander, maar zo’n *one-nights* kunnen voor mij enkel buiten een relatie, als een soort oplossing om je lusten kwijt te kunnen. Het is beter dan niks en lekkerder dan masturberen! Eigenlijk ben ik toch nog altijd voorstander van seks binnen een relatie. Het is misschien een huizenhoog cliché maar seks is dan toch bevredigender omwille van de band die je samen hebt.”

“Een bepaald lievelingsstandje heb ik niet. Gewoon variatie op tijd is ideaal voor mij. Tot nu toe heb ik nog nooit seksspeeltjes gebruikt in bed. Ik heb er gewoon geen behoefte aan. Misschien denk ik er later wel anders over. Wie weet is dan alles welkom om mijn uitgebluste seksleven wat leven in te blazen!”

“Ik vrij ook altijd veilig. Bij de *one night stands* heb ik altijd een condoom gebruikt en als ik een vaste relatie heb gebruik ik de pil. Geen condoom meer dan omdat vrijen zonder toch een heel ander gevoel geeft.”

“De meest romantische plaats waar ik ooit gevreeën heb was ‘s nachts op het strand. Ik heb ook ooit eens een vluggertje op de trein gedaan. Dat kan ik iedereen wel aanraden; heel spannend. (*lacht*)”

“Wat ik een afknapper vind in bed? Mannen die enkel aan zichzelf denken in bed en geen rekening met je houden!”

“Seks met liefde is nooit saai”

Jonas: “Sinds twee weken ben ik samen met Bert. We hebben elkaar leren kennen op een holebifuij in de Lido. We kenden elkaar al wat langer maar hadden nog nooit echt gepraat en ineens sloeg de vonk over twee weken geleden.”

Bert: “Ik heb vroeger wel relaties gehad met meisjes maar je kan het intense gevoel dat je ervaart met een man niet vergelijken. De mate van verliefdheid is veel heviger en het vrijen met een man is veel intenser. Hoewel ik nog nooit met een meisje naar bed ben geweest. Ik denk dat ik het lichamelijk wel zou aankunnen maar emotioneel niet.”

Jonas: “Ik heb vroeger ook wel relaties gehad met meisjes maar gewoon haar hand vasthouden, vond ik al een marteling! Eigenlijk was ik er al tamelijk vroeg achter dat ik meer voor mannen voelde. Ik denk dat ik 14, misschien 15 jaar geweest moet zijn. Met als gevolg mijn ‘slettenperiode’. De ‘slettenperiode’ is een algemeen gekende term in het homomilieue. Elke homo maakt zo een tijd door. Het is meestal de beginperiode, als je er net voor uitgekomen bent dat je homo bent of het vermoedt en je met mannen mee begint te gaan om te ontdekken of het dat is wat je zoekt. Maar die periode ligt voor mij al een tijdje achter de rug. Ik weet gewoon dat vrouwen niks voor mij zijn.”

Bert: “Ik denk ook dat seks met een man

beter is omdat je gewoon weet wat hij goed vindt. Bij een meisje heb je er maar het raden naar.”

Jonas: “Homo’s hebben ook sneller seks dan hetero’s. Vaak al vanaf de eerste avond. Geen idee hoe dat komt. Bedriegen komt onder homo’s ook veel meer voor denk ik.”

Bert: “*One-night stands* zijn sowieso toch niet aan mij besteed hoor.”

Jonas: “Ik heb al verschillende *one-night stands* gehad. Maar het intieme van seks binnen een relatie mis ik dan toch. En nu ik met Bert ben heb ik helemaal geen behoefte aan losse flodders. Seks binnen een relatie is nooit saai dus moet je het dan ook niet ergens anders gaan zoeken. Ik wil er wel nog bij vertellen dat ik altijd veilig heb gevreeën met die *one-night stands*. Je weet maar nooit.”

Bert: “Weet je wat ik graag eens wil uitproberen? Vrijen met een dildo. Ik heb nog nooit seksspeeltjes gebruikt maar dat zie ik wel zitten.”

Jonas: “Dat zie ik ook wel zitten (*lacht*). Wat ik nooit zou doen zijn van die extreme toestanden zoals SM of plasseks. Moest mijn partner zoiets voorstellen zou ik hem toch wel wandelen sturen, denk ik.”

Bert: “Een regelrechte afknapper vind ik vuile nagels en onfrisse lichaamsgeurtjes.”

Jonas: “Of iemand die zijn sokken aanhoudt in bed! Een slechte adem kan ook een serieuze afknapper zijn. Wat mij het meeste stoort aan een man is als hij een kleine penis heeft. Je moet toch iets hebben om vast te pakken!”

Bert: “Spijtig eigenlijk dat het winter wordt, want ik kick er wel een beetje op om buiten te vrijen. Nu is het daar toch wel iets té koud voor. Hoe groot de passie soms ook is.”

Jonas: “Seks in de natuur vind ik ook wel iets hebben. In een veld of een bos, ‘s zomers. Dat moeten we zeker samen uitproberen hé Bert?”

“Je kan nooit zeker genoeg zijn”

Nathalie: “Ik ben nog nooit met iemand naar bed geweest als ik er geen relatie mee had. Voor mij gaat dat gewoon niet. Misschien ben ik hierin wel conservatief maar het lijkt me echt niet leuk zo’n *one night stand*. Je kent elkaar niet, je kent elkaars lichaam niet en de volgende dag zit je je waarschijnlijk af te vragen of hij het meende of niet. Ik hoor dergelijke verhalen genoeg van mijn vriendinnen! (*lacht*) In een relatie ben ik dus altijd trouw. Ik zit momenteel in die euforische verliefdheidsperiode met mijn huidige vriend, dus andere mannen interesseren me nu ook helemaal niet. Ik heb maar één ultieme fantasie en dat is vrijen waarbij liefde en verlangen perfect samengaan. Dat heb ik met hem dus al kunnen verwezenlijken. Seks zonder liefde vind ik maar vulgair. Als je gevoelens hebt voor elkaar heb je er veel meer aan volgens mij. Mijn lievelingsstandje? Als de man op zijn rug ligt en ik op mijn rug bovenop hem lig. Hij heeft dan zijn beide handen vrij, wat goed van pas komt natuurlijk! (*lacht*) De meest bizarre plaats waar ik het ooit gedaan heb is misschien wel op een wasmachine.”

“Seksspeeltjes heb ik tot nu toe nog niet gebruikt. Ik heb wel al ijsblokjes gebruikt maar dat kan ik afraden, want dat is veel te koud. Mijn vriend heeft ooit eens handboeien gekocht. Ik ben er niet zo direct voor te vinden, maar wie weet?”

Wat ik nooit zou doen is een trio. Ik weet het, een trioetje met twee vrouwen is de droom van bijna elke man maar ik zou het niet kunnen omdat ik gewoon té jaloers zou zijn!”

“Ik gebruik al jaren de pil dus vrij altijd

(foto Els Silvrants)

zonder condoom. Daar heb ik nu wel spijt van. Ik heb vorig jaar een aids-test laten uitvoeren omdat ik heel onzeker was over een ex van mij. Hij had heel veel losse contacten en schrikt er niet voor terug om bij de hoeren te gaan. Toen ik dat hoorde ging ik door het lint natuurlijk. Vandaar die aids-test. De dagen die erop volgden waren echt spannend. De uitslag was gelukkig negatief. Maar als je een aids-test laat doen moet je voor de zekerheid een bijkomende test laten doen na zes maanden. Ook toen was de uitslag nog altijd negatief. Ik heb mijn lesje nu wel geleerd. Mijn huidige vriend heb ik ook gevraagd om een test te laten doen. Hij had er geen problemen mee en heeft zich meteen laten testen. Ik vind het maar goed zo. Je kan nooit zeker genoeg zijn.”

“Geef mij maar oudere vrouwen”

Andy: “*One-night stands* zijn zo gemakkelijk. Ze zijn leuk, je bent niemand iets verplicht en het gaat snel. Je hoeft tenminste niet teveel tijd steken in een ellendig lang voorspel. Op dat gebied ben ik helemaal voor *one-night stands*. Ik moet wel toegeven dat ik seks binnen een relatie toch meer bevredigend vind. Maar op dit ogenblik heb ik geen relatie. Ik heb geen zin om veel tijd vrij te maken voor een lief. Ik amuseer me met mijn vrienden, ga veel uit, een lief zou nu gewoon in de weg lopen.”

“Drie jaar geleden heb ik ooit eens meegewerkt aan een reportage van Paul Jambers. Het thema was mannen met een groot libido. Een vriend van mij die in het research team van Jambers zit vond mij de geknipte persoon om hieraan mee te werken. Achteraf gezien heb ik daar wel een beetje spijt van. Ik kwam er nogal slecht uit, ze voerden me echt op als iemand die abnormaal was, een soort freak.”

“Als ik met iemand vrij doe ik dat altijd

veilig. Hoewel. Twee keer heb ik onveilig gevreeën met een meisje voor één avond en dat had ik misschien niet moeten doen. Het waren in beide gevallen de meisjes zelf die niet met een condoom wilden vrijen. En ja, een man heeft op zo een ogenblik maar weinig controle over zichzelf en dus heb ik het maar zonder gedaan. Achteraf heb ik er veel over nagedacht en wel spijt van gehad. Ik overweeg nu een hiv-test maar ik heb een doodse schrik van naalden. De drempel om naar de dokter te gaan voor een hiv-test is ook groot. Daarom denk ik eraan om bloed te geven. Dan doen ze automatisch een hiv-test. Dan weet je het ook. Maar die angst voor naalden zit toch wel heel diep. Het zal dus niet voor meteen zijn.”

“Ik val eigenlijk vooral op vrouwen die wat ouder zijn. Die weten tenminste wat ze willen. Het is voor mij ook meer een uitdaging, zo’n vrouw van pakweg 30 jaar. Een meisje kan je gemakkelijk meelokken, daar is niks aan.”

“Wat ik nooit zou doen? Seks met lijken. Ik vind dat er veel kan binnen een relatie maar het moet toch wel een beetje binnen de grenzen blijven. Zolang je samen overeenkomt wat kan en wat niet zit je wel goed. Mijn ultieme fantasie is met een aantal vrienden een meisje neuken. Spijtig dat ik dat nog niet heb kunnen waarmaken.”

“Ik gebruik vaak hulpmiddeltjes in bed. Maar dan hou ik het wel bij heel gewone zaken zoals olijfolie of bananen. Een vibrator zou ik nooit willen gebruiken omdat ik *euhm...* nogal nederig geschapen ben en dan wil mijn bedpartner me misschien niet meer! Seks moet verrassend blijven maar ik denk niet dat je daarvoor kunstmatige middeltjes nodig hebt.”

Annick Lories

SEKS • SEKS • SEKS

ECHTE LIEFDE WACHT LEIDT ONZE DRIFTEN IN 'GOEDE' BANEN

“Kuisheid onderscheidt ons van de dieren”

Fet bestaat nog. In tijden van eerste seksuele contacten op vijftienjarige leeftijd is er nog een minderheid die pleit voor het uitstellen van seks tot de eerste huwelijksnacht. De jongerenactie heet 'Echte Liefde Wacht' (ELW) en brengt jongeren samen die deze kuisheids-gedachte overwegen.

De oorspronkelijke idee komt van een baptistengemeenschap uit de Verenigde Staten. Zo'n tien jaar geleden wilden zij onder de naam True Love Waits reageren op het overaanbod aan seks in onze maatschappij en ontwierp men een soort kuisheidsgelofte, waarin de jongere belooft geen seks te hebben voor het huwelijk. Er werden onmiddellijk meer dan tweehonderd duizend zieltjes gewonnen en hun handtekeningen werden onder de neus van de toenmalige president geschoven. Momenteel zit men aan drie miljoen ondertekeningen en verspreidde het initiatief zich reeds over een honderdtal landen, waaronder Duitsland, Frankrijk, Nederland en Zuid-Afrika.

Ook in België schaarden al heel wat jongeren zich achter deze onthoudings-gedachte. ELW verenigt hen en coördineert de acties vanuit het hoofdkwartier in Mechele. Regelmatig worden bijeenkomsten georganiseerd "voor alle jongeren die op een positieve manier willen kennismaken met de actie van Echte Liefde Wacht". Zo'n samenzijn bestaat uit gezamenlijk eten en zingen, een aantal lezingen over pornografie, de rol van het gezin, ... en wordt afgesloten met een Heilige Mis en het afleggen van de belofte. De sensibilisering gebeurt via de site, brochures, pamfletten en zelfs een heuse affichecampagne, die ook in Leuven te zien was.

MAAGD

Echte Liefde Wacht is er voor de gelovige jongere. Het contract vermeldt duidelijk dat ik "als gedoopte en gevormde weet dat God mij hierbij zal helpen door het gebed en de Sacramenten: de H. Eucharistie en Biecht. Ik stel deze belofte onder de bescherming van de Heilige Maagd Maria" En ook het pamflet met '15 goede redenen om geen seks te hebben voor het huwelijk' is opgesteld in een Christelijk discours: "God heeft seksualiteit voorbestemd voor het eenmalige, onverbreekbare huwelijk", "Weet je niet, zegt de apostel Paulus, dat je lichaam een tempel van de Heilige Geest is?", "Kuisheid is echt... echt de moeite waard" en "Een zekere weg naar de hemel zelfs"...

Nu recente statistieken uitwijzen dat slechts 0,5% van de Belgen wacht met seks tot de eerste huwelijksnacht, vormen de 'op echte liefde wachtenden' een duidelijke minderheid. Hoewel men beweert zich niets aan te trekken van het hoongelach van de tegenstanders voelt men zich toch als curiosum behandeld. Wegens tendentieuze berichtgeving in de pers zag men het dan ook niet zitten om de verdere en algemene werking toe te lichten. Het één en ander doet echter vermoeden dat er hogere doelen geheiligd worden. Zo wordt onthouding

naar voren geschoven als strijdmiddel tegen AIDS en heeft men duidelijk geen hoge pet op van bijvoorbeeld het condoom: "Je hoeft geen schadelijke en abortieve voorbehoedmiddelen gebruiken (sic), die trouwens geen 100% zekerheid bieden".

Een aandachtige blik op het promotiemateriaal leert ons dat de actie uitgaat van de onafhankelijke vzw Pro Vita, "die opkomt

voor het leven", en heel specifiek voor het hulpeloze ongeboren leven: een anti-abortus-beweging dus! Dezelfde organisatie die lagere en middelbare scholen aanbiedt de lessen seksuele voorlichting over te nemen onder het — aanvankelijk onduidelijke en mooi verpakte — motto 'hoe minder kinderen weten, hoe minder hun geesten bezoedeld worden' omdat "de allerkleinste kinderen bestookt worden met perverse voorlichting die ertoe leidde dat hun natuurlijke onschuld verwoest wordt". De immer lachende

en genietende jongeren op de foto's van ELW laten het echter niet aan hun hart komen...

Joris Beckers

Een gelijkaardige actie en werking gaat uit van Ware Liefde Wacht. Dit initiatief vertrekt wel vanuit een Christelijke overtuiging maar spreekt ook niet- of andersgelovige jongeren aan en het laat de abortusproblematiek onberoerd. Zij geven wel specifiekere informatie (reeds meer dan 700 Belgische ondertekenaars) en dit op: www.wareliefdewacht.be

Hoeveel keer doen we het? Met wie en met hoeveel verschillende partners? En waar, waarom, waarom niet en hoe jong beginnen we er aan? Gebruiken we altijd een condoom, zouden we eerlijk toegeven dat we een soa hebben en waar moet je nu in godsnaam zijn als je een one-night stand wil?

De condoomfabrikant Durex onderwerpt sinds 1999 vrijwilligers van over de hele wereld aan een seksenquête. Dit jaar was het de grootste ooit, met meer dan vijftigduizend ondervraagden. De enquête richtte zich vooral op jongeren. België mocht voor het eerst ook meedoen en dat leert ons dat de Belg tegenover de rest van de Europeanen behoorlijk conservatief is en haast overall rond het gemiddelde scoort.

STRONTZAT

Gemiddeld duiken we 139 keer per jaar de koffer in. Belgen houden het op 130. De Fransen, Nederlanders en Denen zijn het meest actief met respectievelijke scores van 167, 158 en 152. De Aziaten bengelen helemaal onderaan in de ranking en gaan gemiddeld 116 keer van bil. Tien op honderd van de ondervraagden bekent nooit seks gehad te hebben. Slechts 7% vindt geheelonthouding het ideale middel om geen soa's te krijgen.

De ondervraagden gaven toe dat ze al met 7,7 verschillende partners het bed gedeeld hebben. De Amerikanen slijten het meest partners: 14,3 gevolgd door de haast even losbandige Fransen (13,2). De Indiërs en Chinezen houden dan weer niet zo van verandering. Zij houden er respectievelijk slechts 3 en 2,1 bedgenoten op na.

Chinezen zijn met gemiddeld 22 lentes dan ook typische laatbloeiërs. Ze beginnen er pas aan als de Amerikanen al 6 jaar seks hebben. En waarom beginnen we er aan? Slechts 36% voelde zich er toen rijp voor en bijna 28% was verliefd. Twee percent van de Belgen gaf toe dat hij/zij een stuk in zijn kraag had toen hij of zij voor de eerste keer een lekker stuk verslond. Bijna een derde

was ontgoocheld over de prille ervaringen terwijl 17% het toch nog beter dan verwacht vond.

KEUKENTAFEL

Een snelle wip op de keukentafel? Het blijkt een fout cliché te zijn. Maar vier op honderd vrouwen zijn er voor te vinden. Mannen en vrouwen dromen vooral van strand (27%) en jacuzzi (24%) om hun ding te doen. Andere favoriete plekjes zijn het bos (11%), de auto (8%) en het zwembad (7%). En alsof het je nog zou verbazen: de meest romantische stad is die waar de Eiffeltoren haast in de Seine zakt.

Twee derden geeft toe wel eens te fantaseren over seks met bekende personen. De mannelijke Belgen en Finnen vallen massaal voor Jennifer Lopez. Angelina Jolie en Anna Kournikova mogen zich tevreden stellen met de andere ereplaatsen. Twee jaar geleden waren het nog Madonna en Demi Moore die de mannen natte dromen bezorgden. De vrouwen verkiezen Brad Pitt boven David Beckham en Enrique Iglesias om het bed te delen.

Al hoeven de aartslelijke mensen niet te wanhopen. Een goed gesprek met de psychiater of de aankoop van Jommekes moppenboek zal je dan ook meer opleveren dan een bezoek aan de plastische chirurg. Een kleine helft gaat af op persoonlijkheid, een vijfde valt voor de manier hoe iemand zich voordoet en bij 11% is humor dé belangrijkste factor. Slechts 9% laat zich verleiden door het lichaam van zijn toekomstige partner.

Je kan echter maar beter niet uit je bek stinken of haargroeiuitwassen hebben. Zes op tien van de ondervraagden laat stinkerds links liggen en een derde knapt af op weelderige beharing.

EERLIJK

Als er iemand is die je moet wantrouwen, dan is het je beste vriend wel. Van de mannen droomt 42% wel eens van seks met de partner van hun beste vriend. De vrouwen kunnen iets geruster zijn. Slechts

DE OPMERKELIJKE RESULTATEN VAN VIER JAAR DUREX-ENQUÊTES

Het cijferorgasme van de kommaneuker

25% fantaseert erover terwijl 35% van de vrouwen toegeeft wel eens aan seks met een andere vrouw te denken. De helft van de ondervraagden zou aan zijn partner de overspelige avonturen vertellen. Twee derde verhaalt voor het slapengaan zijn/haar seksuele fantasieën.

Voor een one-night stand moet je in Noorwegen zijn. Daar vindt 32% van de Noren seks in de eerste nacht wel oké. De Vlamingen zijn terughoudender. Slechts 8% is voor een one-night stand te vinden.

ONTHOUDING

En let maar op dat je net in die nacht geen soa oploopt. Drie op tien ondervraagden zou nooit durven toegeven dat in hun lichaam een seksueel overdraagbare aandoening huist. Een kwart van de Belgen heeft in het laatste jaar onveilig gevrijd, maar dat is nog niks vergeleken met de Zweden: meer dan zestig percent heeft lak aan de zet-hem-op-campagnes.

In België worden maar twee anticonceptiemiddelen frequent gebruikt: de pil (61%) en het condoom (31%). In de Aziatische landen zijn dat er ook twee: het condoom en de onthouding. Chinezen vinden televisie vier keer leuker dan seks, Indiërs verkiezen uitgaan met vrienden en de Thais kruipen wel samen in bed, maar dan om te slapen. Om nog te zwijgen van de Japanners. Die mochten dit jaar niet meer meedoen aan de enquête. Of de erbarmelijke resultaten van 2000 en 2001 (36 en 37 keer seks per jaar) er voor iets tussenzitten, deelde Durex niet mee.

Onthoud: cijfers zijn en blijven cijfers. En of ze kloppen is maar zeer de vraag. Het gemiddeld aantal keer seks per jaar ging in 2002 onverklaarbaar met meer dan 40 beurten de hoogte in. Of zou het dan toch waar zijn dat in tijden van crisis de vleselijke lusten hoogtij vieren? Ach wat. Laat ons één zekerheid verkondigen: enkel de kommaneukers onder ons zullen aan het hele cijfergedoe een intellectueel orgasme overhouden.

Dries De Smet

www.durex.com

De Noord-Amerikaanse linguïst Noam Chomsky wijst reeds ettelijke jaren op de buitenproportionele macht van de media. Ondertussen hebben wij dit als auteurs van het andersglobaliseringsboek 'Ya Basta! Globalisering van onderop' herhaaldelijk zelf aan den lijve mogen ondervinden. Het begon met een tendentieuze (non-)recensie in een Vlaamse krant, waarin de recensent zich beriep op een karikaturaal, gehomogeniseerd beeld van een complexe en heterogene beweging van bewegingen. Wat zich op het macrovlak voordoet, gebeurt nochtans eveneens op kleinere schaal, zoals helaas in het artikel 'Veel vragen, weinig antwoorden' (Veto, Nr. 10, Deboeck & Malefason). Als auteurs van een controversieel en op een aantal vlakken noodzakelijkerwijs tegenstrijdig boek hebben wij er geen enkel probleem mee dat onze (would-be) recensenten het grondig met ons oneens zijn. Dat is hun goed recht. Waar wij wel van huijveren, is wanneer men opzettelijk bedrieglijke verdraaiingen en foutieve citaten hanteert. En dat is precies waar D&M zich in onderscheiden. We trachten in het volgende de belangrijkste scheeftrekkingen recht te zetten, voor zover dat in een Recht op Antwoord nog mogelijk is.

Reeds in de openingsparagraaf komen de auteurs aandragen met de klassieke *one-liner*: "Kritiek aandragen is niet moeilijk, de echte opgave bestaat erin om met realistische (eigen benadrukking) oplossingen op de proppen te komen.". Wij vertrouwen op de intelligentie van de lezer om in te zien dat dit een door door ideologische stellingname is. Als er één zaak is die vandaag wel duidelijk zou mogen zijn, dan is het dat het geen zin heeft om een één-maat-voor-alles-oplossing naar voor te schuiven. Tegenover de neoliberale *pensée unique*, vertegenwoordigt de andersglobaliseringsbeweging een veelheid aan antwoorden, waarvan sommige zeer concreet zijn en andere zich veel meer richten op de toekomst. Hoeft men trouwens pasklare alternatieven te bezitten, om een

gefundeerde kritiek te mogen leveren op de hedendaagse wereldorde, gezien haar sociaal-economisch, moreel-menselijk, ecologisch en democratisch deficit? Ook het adjectief 'realistisch' bij het substantief 'oplossingen' is een uitermate ideologisch geladen concept. Milieuspecialisten van de VN tonen bv. duidelijk aan dat de mondiale ecologische voetafdruk anno 2002 de duurzame regeneratiecapaciteit van de aarde met reeds 20% overschrijdt. Men hoeft dan ook niet de trotse eigenaar te zijn van een doctoraat in de ecologie om te beseffen dat de veralgemening van het westerse consumptiegerichte ontwikkelingsmodel naar een bevolking van zes (binnenkort negen) miljard wereldburgers onrealistisch is. Vandaar mijn vurig pleidooi voor de overschakeling van dwangmatige groeieconomieën naar duurzame steady-state economieën die zich rekenschap geven van de biofysische en thermodynamische grenzen van onze aardbol. Realistisch? Niet in de optiek van het dominante neoliberale verloop, maar wel het enige realistische model gezien de beperkte grootte van de ecologische koek.

Vervolgens worden er woorden in mijn mond gelegd die volstrekt niet de mijne zijn, om maar te zwijgen van de behandeling die mijn co-auteur David Dessers krijgt. Op de vraag over het onderscheid tussen anti- en andersglobalisme luidde mijn antwoord als volgt. Anti-globalisten verzetten zich tegen gelijk welke vorm van globalisering (economische, culturele, progressieve of conservatieve, etc.) en beroepen zich op de homogeniserende identiteit van hún natiestaat, hún cultuur of hún regio. Extreem-rechts is daar een treffende illustratie van. Ook President Bush kan als 'antiglobalist' beschouwd worden in de betekenis dat hij zich geen barst aantrekt van wat de anderen in de wereld als ethisch aanvaardbaar beschouwen. Vandaar zijn afkeer voor het Kyoto-verdrag, het Internationaal Gerechtshof, de VN, etc. Andersglobalisten daarentegen willen het concept globalisering heropenen,

omdat zij ervan overtuigd zijn dat globalisering meer is dan wereldwijde 'vrijhandel'. Andersglobalisten gaan te keer tegen de hedendaagse versie van de globalisering, nl. de neoliberale Washington-consensus (liberaliseren, privatiseren en dereguleren). Maar dat betekent niet dat andersglobalisten tegen globalisering op zich zijn. Het is goed dat de wereld ons dorp wordt, dat we ons een onderdeel voelen van de ganse mensheid en van alle leven op de planeet (zie bv. mijn interview in de Campuskrant, O. Vandermeersch, Jrg. 14, Nr. 5, p. 8). Nieuwe, democratische handelsregels en internationale verdragen zijn daarbij van onontbeerlijk belang. Vergelijk dit dan met wat D&M van mijn stellingen hebben gemaakt: "Het verschil, aldus Jones, is dat antiglobalisten zich enkel bezig houden met het economische aspect van de globalisering, ze verzetten zich dus tegen het neoliberalisme. Extreem-rechts en Bush zijn typische antiglobalisten, was een uitspraak van Jones die behoorlijk wat wenkbrouwen deed fronsen en de excentrieke hersenkronkels van de auteurs illustreert (sic)". Dit is riooljournalistiek beneden het niveau van de Britse tabloids.

In de volgende paragraaf is het opnieuw raak wanneer een potje wordt gemaakt van mijn beschrijving van het onderscheid tussen efficiëntie (i.e. minimale entropieproductie bij een industrieel omzettingproces) en efficiëntie (i.e. de strategie van het genoeg). Mijn bewering dat zonder efficiëntie (bv. rationeel autogebruik) een verbetering van de efficiëntie (bv. een zuinigere motor) al snel in contra-productiviteit vervalt, wordt eens te meer totaal verdraaid. Vervolgens zou ik met geen woord reppen over alternatieve energiebronnen. Kom nou. Als post-doctoraal ingenieur ben ik me heus wel bewust van het belang van milieuvriendelijke spijstechnologie (*Ya Basta!*, p. 121). Ik benadrukte veeleer dat men bedachtzaam moet zijn voor het blinde geloof in de *technofix*, i.e. technologie als een *deus ex machina*.

In de paragraaf die daarop volgt, word ik opnieuw totaal verkeerd geciteerd. In tegenstelling tot het IMF en de Wereldbank (die na de tweede Wereldoorlog werden opgericht en aanvankelijk relatief progressief waren), dateert de Wereldhandelsorganisatie (WTO) slechts van 1995 en heeft deze nooit een progressieve periode gekend. Vanaf het begin was zij een bijzonder machtig instrument van de Groten der Aarde om een éézijdige liberalisering op te leggen aan de landen in het Zuiden en de protectionistische sectoren van het Westen (staal, textiel, landbouw, etc.) veilig te stellen.

Het vervolg laat zich kenmerken door een amalgaam van halve waarheden, verdraaiingen en tendentieuze tussenzinnetjes. Het bewijst nogmaals Chomsky's stelling dat 'journalisten' een ongeziene macht bezitten aangezien zij uiteindelijk bepalen hoe een complexe realiteit (in dit geval een boekvoorstelling van 120 minuten) wordt weergegeven in een beperkt tijdsbestek. Onze boodschap aan allen die wel geïnteresseerd zijn in onze analyses en alternatieven (subsidiariteit, deglobalisering, *steady-state* economieën, etc.) luidt dan ook: lees het boek zelf.

Dr. Ir. Peter Tom Jones,
Post-doctoraal onderzoeker
aan de K.U.Leuven
Co-auteur Ya Basta!

Naschrift van de auteurs

Vooreerst benadrukken we dat we blijven staan achter de door ons gebruikte citaten en hun correctheid. Verder erkennen we dat ons artikel in een provocerende toon geschreven was, die aanleiding kan geven tot discussie. We zien echter niet in wat daar mis mee is.

Het is immers onze overtuiging dat Veto als open tijdschrift verschillende meningen aan bod moet laten komen. Getuige daarvan is onder meer de mogelijkheid die vorige week werd geboden aan ATTAC om hun motivatie toe te lichten voor hun afwezigheid op de Globaliseringsconferentie van Verhofstadt.

Daarom betreuen we ten zeerste dat personen op deze manier het recht van antwoord misbruiken. Ons artikel was geenszins een aanval op de auteurs van 'Ya Basta', maar wel een verslag van de avond in kwestie. Dat heeft P.T. Jones blijkbaar niet kunnen vatten, waardoor hij maar een persoonlijke aanval lanceert op Veto en op ons.

Ben Deboeck en Kris Malefason

(ADVERTENTIE)

KERSTKAARTEN

De K.U.Leuven heeft weer een prachtige set kerstkaarten samengesteld! De dit jaar gebruikte beelden zijn houtsneden uit de *Fasciculus temporum*, de wereldkroniek van Werner Rolevinck, die eerst in Leuven in het Latijn verscheen in 1475 en in 1480 in Utrecht in het Nederlands. Beide bevinden zich in de Universiteitsbibliotheek van de K.U.Leuven.

Personeelsleden, studenten en derden kunnen deze kerstkaarten aankopen in de **Boetiek K.U.Leuven, Oude Markt 13, vanaf 4 december, elke werkdag van 10 tot 16u.** (enkel contante betaling!). Wie in Heverlee werkt, kan ook terecht aan de balie van het Centraal Magazijn.

De kerstkaarten worden per set verkocht. Elke set omvat drie verschillende kaarten, drie omslagen en drie postzegels uitgegeven ter gelegenheid van de 575ste verjaardag van de universiteit, en kost 3,50 euro.

Meer info: <http://www.kuleuven.ac.be/boetiek/kerstkaarten.htm>

Vooral een andere stijl

Leuvén telt heel wat politiek georiënteerde studentenbewegingen. Men kan zich daarbij de vraag stellen wat de invloed en het nut van de in aanhang teruglopende jongerenbewegingen zijn. Wegens een gebrek aan dossierkennis wendden we ons tot een kenner, politicoloog Marc Hooghe (VUB).

Veto: Vanwaar eigenlijk de bekommernis om jongeren en het middenveld aan de VUB, waarmee bijvoorbeeld Mark Elchardus soms in de media komt?

Professor Marc Hooghe: "Het onderzoeken van de participatie van jongeren heeft een speciale reden. Een algemene vaststelling in allerhande onderzoeken is de dalende participatie: mensen engageren zich niet meer en worden individualistischer. Daarom gaan we uit van het proces van 'generationele vervanging': wanneer actieve mensen ouder worden moeten ze vervangen worden door jongere mensen van pakweg twintig jaar. Vandaar onze voorkeur om te kijken naar wat die twintigjarigen doen, omdat we dan kunnen kijken hoe zo'n tendens zich verderzet. Als we vergelijken met de participatie van mensen die in 1979 twintig waren zien we dat de participatie nu lager ligt. Aangezien het levenscycluspatroon min of meer hetzelfde is valt dan te verwachten dat zij ook in de rest van hun leven nooit op hetzelfde niveau terugkomen als de vorige generatie."

Veto: Tegenwoordig wordt er veel gewezen op het belang van verenigingen om wat men

gemeenzaam de 'verzuring' is gaan noemen tegen te gaan. Is dat ook een voordeel van jongerenafdelingen?

Hooghe: "Ik weet niet of er sprake is van verzuring bij jongeren. Dat zou moeten worden onderzocht, maar ik betwijfel dat. Wat partijen in het algemeen betreft: het lijkt mij gewoon belangrijk dat er een link is tussen de burger en de politiek. Een middenveld, een kanaal naar het parlement is echt wel nodig. Dat is de rol van politieke partijen. Daardoor speelt tenminste een deel van de bevolking mee in het politieke spel. En eens je participeert ben je er bij betrokken."

"Hoewel eerdere onderzoeken steeds de goede invloed van verenigingen op de democratische ingesteldheid benadrukken, nuanceert Hooghe die stelling in zijn recent uitgegeven proefschrift *Sociaal kapitaal in Vlaanderen: een onderzoek naar de relatie tussen verenigingsleven en democratische politieke cultuur*. Hij stelt vast dat niet elke vereniging bijdraagt tot een democratische cultuur. De aanwezigheid van hooggeschoolden draagt namelijk meer bij tot het 'democratisch gehalte'."

Hooghe: "Inderdaad. Misschien zou het interessant zijn om te onderzoeken wat het onderscheid is tussen studentenverenigingen, zoals bijvoorbeeld LSVV of CDS, en de jongerenbewegingen van de partijen. Dat hebben we nog niet gedaan. Mocht er een onderscheid zijn, zou ik dat eerlijk gezegd wel spijtig vinden. Want het gaat er ook niet om dat men zoveel mogelijk hooggeschoolden moet hebben. Ik pleit zeker niet voor sektarisme. Ook een 'hyperelite' van mensen met zes doctoraten levert maat-

schappelijk gezien niets op. Het beste is dus een bredere basis, waarbinnen een bepaalde democratische cultuur, die inderdaad samenhangt met een zekere scholing, wel belangrijk is. Dat is juist het probleem met de vakbonden, waar de bedienden centrales en de arbeiderscentrales compleet gescheiden zijn. Terwijl er net een soort wederzijdse integratie, ja zelfs een bevruchtingsproces moet plaatsvinden."

PAMFLET

Uit Hooghes onderzoek blijkt dat jongerenafdelingen nog steeds — hoewel minder dan vroeger — een recruiteringsfunctie hebben en vaak mee helpen de ideologie van een partij te innoveren. Ook stelt hij vast dat jongeren ervaring opdoen en belangrijke contacten leggen in jongerenverenigingen, hetgeen hen een concurrentievoordeel geeft. Mensen die in een jongerenafdeling zitten zullen sneller lid worden van een partij en ook vroeger opgang maken in de (gemeente)politiek, hoewel hun carrière nadien niet beduidend sneller gaat. Ook blijkt dat hooggeschoolden en mannen dit voordeel beter weten uit te spelen dan laaggeschoolden en vrouwen (één derde van de politiek actieve jongeren).

Veto: Heeft een jongerenafdeling ook nut voor de maatschappij buiten de partij?

Hooghe: "Ik zie toch op de VUB, en aan de K.U.Leuven is dat waarschijnlijk niet anders, dat niet iedereen lid hoeft te zijn van een vereniging en dat drie, vier actievelingen soms volstaan om van maatschappelijk nut te spreken. Dan beweegt er tenminste wat op een campus of binnen Leuven. Studenten richten activiteiten in en lokken daar volk naartoe. Daarom vind ik het goed voor een volledige studentenbevolking dat er activiteiten plaatsvinden. Zo krijgen ze tenminste de kans om eens naar dit soort debatten te gaan. Ik vind het belangrijk dat de mensen ook in het

dagelijkse leven met politiek worden geconfronteerd. Staat er bijvoorbeeld iemand aan de Alma met een pamflet voor of tegen de Bolognahervormingen, dan wordt het voor de student duidelijk dat wat hij doet en studeert politiek wordt beslist. Als dat wegvalt hebben mensen geen link meer met de politiek, die men dan enkel op tv ziet. Dan heb ik toch nog liever 'oubollige' partijen dan televisie want bij televisie is er slechts één criterium: wie komt het sympathiekste over?"

KERN

Veto: Is er een onderscheid tussen de ideologie van de jongeren- of studentenbeweging en de moederpartij? Het cliché wil dat de jongeren vaak radicaler of progressiever zijn.

Hooghe: "Dat zou ik niet zeggen, ik zou niet spreken over breuklijnen. Vaker is het een kwestie van stijl. Soms zullen jongeren een radicaler standpunt innemen, maar dit is zelden omtrent de kern van de partij-ideologie. Zo mogen Van Quickenborne en nog een paar andere gasten in de VLD zich nu eens uitleven omtrent het koningshuis, maar dit is geen cruciaal thema. Bij jongeren is het gelijkaardig. Kijk naar de vroegere CVP-jongeren. Zij waren het altijd eens met de kern van de CVP: de christen-democratie, het christelijk personalisme. Maar ze mochten wel eens de flamingant uithangen tegen de nationale CVP in. Af en toe worden jongeren wel eens op de vingers getikt maar dat is ook een deel van het leerproces. Zeker bij de CVP-jongeren is er een cultuur geweest dat je lastig moest doen tegenover de partijtop (lacht)."

**Annelies Bloem
Lieven De Rouck**

Het artikel "Jongerenafdelingen van politieke partijen. Een onderzoek naar hun recruiteringsfunctie en functioneren binnen de Vlaamse politieke partijen" (Marc Hooghe & Patrick Stouthuysen) verschijnt in het eerstvolgende nummer van Res Publica.

PROMOTIESTUNT OF NIET?

Globaliseringscongres doet stof opwaaien

Na Gent vorig jaar was dit jaar Leuven aan de beurt als gaststad voor de conferentie over globalisering van Guy Verhofstadt. Dat niet iedereen daar zo gelukkig mee was, bleek uit de aanwezigheid van honderd betogers die kort na de middag even de ingang van de Aula Pieter De Somer blokkeerden. Het congres ging evenwel gewoon door.

Door ATTAC Leuven was een ludieke actie aangekondigd tegen de hypocrisie van Guy Verhofstadt. Toch trok een groep van de betogers tot aan de deur van de aula. Afgezien van wat duw- en trekwerk bleef het al bij al rustig. De politie kreeg geen meldingen van verdere incidenten. Een rondvraag bij de betogers maakte al snel duidelijk dat de meesten onder hen gewoon binnen wilden om deel te nemen aan de conferentie. Zij vonden de conferentie een promotiestunt van de premier in de aanloop naar de verkiezingen.

Toch zitten binnen ruim vijfhonderd deelnemers uit alle mogelijke organisaties, instellingen en instituten. Enkel vooraf inschrijven was een voorwaarde om te kunnen deelnemen. Onder hen ook tientallen jongeren die dankzij de Koning Boudewijnstichting kunnen meepraten. Zij hadden overigens de dag voor het congres al een gesprek met de premier in het kader van het project 'Straffe adem gezocht'. Tijdens dat gesprek verklaarde de premier dat hij vond dat iedereen in Leuven moest binnen kunnen. Dat is duidelijk niet gelukt. In hetzelfde gesprek werd overigens duidelijk dat de premier enkel antwoordt op de vragen die hem bevallen en als een volleerd redenaar om de hete hangijzers cirkelt.

BEROEMD

In de lijst van sprekers van het congres komen heel wat belangrijke namen voor. Naast twee Europese commissarissen was er ook de Under Secretary van de Verenigde Naties en de directeur-generaal van de World Trade Organisation. Ondanks dat mooie aanbod sprekers bleven de debatten vrij mak. Ze werden streng geleid door de Britse journalist Gilles Merritt. Sommige sprekers kregen bijzonder veel tijd om hun ding te doen, wat ten koste ging van de debatten met de aanwezigen.

Toch maakten vooral de Afrikaanse sprekers van de gelegenheid gebruik om zwaar uit te halen naar de Europese Unie. Zij vinden dat Europa zich te veel opdringt in Afrika. Hun kritiek werd twee maal op een lang applaus onthaald. Gedurende de ganse dag bleek dat veel mensen gewoon hun ei wilden leggen in de aula en dat echte discussie niet aan de orde was. Een spijtige zaak natuurlijk, want waar dienen conferenties voor als er niet eens kan gediscussieerd worden?

KRIEIK

De kritiek van een aantal organisaties, waaronder Oxfam, was dus niet geheel onterecht. Maar toch moet

gezegd dat ook zij een stem in de zaal hadden. Naast Oxfam had ook Greenpeace ruim de tijd om opmerkingen te maken die allermindst onkritisch waren. De balans na dit tweede congres over globalisering blijft dubbelzinnig. Het is onmogelijk en niet werkbaar om iedereen een zitje te geven. Wat wel veel beter kan, is de hoeveelheid open debat zodat iedereen, en niet enkel de sprekers, de kans krijgt om een bijdrage te leveren. Want nu leek het af en toe alsof de organisatie haar vertoning zo weinig mogelijk wilde verstoord zien. Was het dan toch een promotiestunt?

Ruben Dewaele

www.globalisationdebate.be

DE-PHAZZ SWINGT
WOENSDAG IN HET STUK

De smaak van lama

Het draait allemaal om stijl. Dat vindt toch het Duitse combo DE-PHAZZ, dat woensdag aantreedt in het Stuk. Zelf doen ze hun uiterste best hip te zijn in hun nieuwe cd, elegant uitgegeven en boordevol trendy tracks die schipperen tussen jazz, funk, latino en elektronica.

De nieuwe, vierde plaat heet **Daily Lama**, en de verwijzing naar de Oosterse religie en de relaxerende levensfilosofie is niet vergezocht. De intro van het eerste nummer katapulteert ons meteen naar een van de inspiratiebronnen van de groep: een rustig jazzpianootje kraakt ons vanuit het vinyltijdperk tegemoet. Maar meteen breken de latinbeats los en zijn we vertrokken voor een cocktail van nummers die steeds erg van elkaar verschillen, maar een gelijkaardig ambitieuze, rijke sound hebben.

De tracks zijn oorspronkelijk geschreven door artiesten waaraan producent Pit Baumgardner enkele muzikale ideeën toestuurde. Hij herbouwde de resultaten tot ze aan elkaar kleefden, en stuurde ze terug naar hun geestelijke vaders, die ze op hun beurt weer herwerkten. Zo ging het op en neer, tot beide partijen tevreden waren en het geheel van songs klonk als een in elkaar klittend, maar heterogeen album.

GLIJMIDDEL

En dat is gelukt. **Daily Lama** is geen conceptplaat geworden die zich aan een muziekstijl houdt, maar bevat invloeden uit vele deelgebieden die tegenwoordig erg populair zijn, zeker in een lounge-jasje: jazzy breakbeats, mamboritmies en Zuid-Afrikaanse Zulu-grooves. Dat is dan precies ook de kritiek die je op het open project rond de producent kan hebben: dat hij uitgangspunten als jazz en wereldmuziek van een stevige portie glijmiddel voorziet, en zijn concept dus baseert op een erg populaire hedendaagse formule.

Maar het is allemaal wel erg mooi gedaan. Het album ligt meteen gemakkelijk in het oor, zonder echter eenheidsworst te zijn geworden. De aandacht die aan elk individueel nummer is gegeven, heeft duidelijk zijn vruchten afgeworpen: de resultaten zijn sober maar op de juiste momenten diep uitgewerkt.

Live belooft de groep nog een stuk swingender te zijn. Al verwachten we Pit Baumgardner, in een vorig leven monteur van radioprogramma's, zelf niet achter een instrument: "Ik ben te lui om gitaar te oefenen. Ik zie mezelf meer als een puzzelaar die stukjes muziek bij elkaar brengt in een knappe mozaïek." Wel te bewonderen zijn ondermeer de prachtige stem van Pat Appleton en de gedempte trompetrijes van Joo Kraus, die zijn sporen al verdiende bij Jazzwork in de jaren '70.

Jeroen Versteede

DE-PHAZZ treedt woensdag 4 december om 8u 30 op in het Stuk, Naamsestraat 96. Kaarten kosten 8 of 11 euro (6,5 of 9,5 euro in voorverkoop) of zijn te winnen in onze wedstrijd.

Veto geeft tickets weg!

Stuur een loungy mailtje naar veto@veto.be, maak je volledige naam bekend en win een van de vijf duotickets voor het optreden van DE-PHAZZ.

DE VOLLE TENT 2002

Een alternatief voor bier en cursussen

Torige week woensdag sloeg CJP naar jaarlijkse gewoonte De Volle Tent op in Leuven. Het programma bestond uit drie delen: De Tent In, De Stad In en De Nacht In. Ondergetekende nam zijn knapzak, trok zijn meest artistiek verantwoord schoeisel aan en vertrok op een gratis culturele ontdekkingsreis.

Om mijn ervaringen en emoties te delen, deed ik een beroep op een reisgezel, wiens veeleer beperkte culturele interesse eveneens moest helpen om de dingen in een breder perspectief te plaatsen. Mijn gezelschap 'Berre' wijkt zelden af van de weg tussen de aula's en zijn stamkroeg, kijkt wel eens gezellig een videotje met zijn vriendin en geeft toe dat hij "dat één raar schilderij van Dali wel machtig vindt". De opvallende postercampagne van De Volle Tent herinnerde hem echter aan het bestaan van uiteenlopende culturele activiteiten. Na zes jaar kot in Leuven besloot hij zijn eerste stappen in het Stuk te zetten.

De kennismaking was, ondanks zijn verbazing over de knappe architectuur, een beetje teleurstellend. Wegens een tekort aan croissants beperkte het beloofde smakelijke ontbijt voor vroege vogels zich tot een kopje koffie. *Lola rennt* op een nuchter maag lieten we aan ons voorbijgaan en in de dichtstbijzijnde broodjesbar maakten we een keuze uit het ruime aanbod cultuur.

De bekende West-Vlaamse bard Flip Kowlier leek ons een garantie voor een goede start. Bij wijze van voorprogramma besloten we voorreerst de nabij gelegen

audiovisuele installatie *Yeux de Lumières* van de 22-jarige Leuvense fotograaf Christophe Ketels te bezoeken. Een mix van foto's, woorden en geluid sleepte ons krampachtig mee langs enkele Europese steden. Aardig concept, dat wel, maar een langgerekte *psfff* was verder het enige wat in mijn notitieboekje stond genoteerd. Gelukkig was daar even later Kowlier om ons in het jeugdcentrum met een lach en een traan wakker te schudden. De zanger betrad het podium met een grote thermoskoffie om een boeiende mix van eigen nummers en covers ten gehore te brengen. Zelf beweerde Kowlier met zijn verkoudheid beter nog in bed te liggen maar Berre vond hem een 'toffe kloot' met fijne liedjes, al waren we het er over eens dat 's avonds een optreden beter tot zijn recht komt.

STRIPPEN

Terwijl we mijmerden over de opvallende warme temperaturen voor de tijd van het jaar bracht de rode loper ons terug tot het Stuk waar we in Cinema Zed, de meest comfortabele filmzaal van Leuven, verrast werden op een 'literatuurperfor-

LOW VRIJDAG IN DE PREDIKHERENKERK

Het wordt stil in de kerk

Sinterklaas is in het land, en hij heeft een bijzonder mooi cadeau voor de Leuvense kinderen — en studenten — in petto: op vrijdag 6 december komt Low optreden in de Predikherenkerk naast de Brusselsestraat.

Low werd in 1994 opgericht in Duluth, een dorpje in Minnesota in de Verenigde Staten, en reeg al bijna onmiddellijk de succesjes aan elkaar: hun eerste album *I could live in hope* werd vrij goed onthaald door de pers en bezorgde hen meteen een naam in het lo-fi-circuit. In België braken ze door met hun vorige album, *Things we lost in the fire* uit 2000. Terecht: zowel bij de ingetogen rock van 'Dinosaur act', de weidse melodieën van 'In metal' als de lo-fi-bombast van 'Whore' hoor je dat Low gelooft in de volkswijsheid "minder is meer", en dat ze in de studio meer tijd hebben gestopt in schrappen dan in opnemen. Een vermelding in menig lijstje met de beste platen van het jaar was hun verdiende beloning.

PARELTJE

Het siert Low dan ook dat ze met *Trust*, hun recentste plaat, die formule niet klakkeloos hebben overgenomen. Inderdaad, de stilte tussen de noten is nog altijd even belangrijk als de noten zelf, maar nu wordt die stilte opgevuld met allerhande geluidjes uit de studio. Misschien heeft één en ander te maken met de komst van producer Tchad Blake, die eerder al met Pearl Jam en Sheryl Crow werkte.

Al klinkt Low met minder stilte nog altijd behoorlijk stil: luister maar naar opener 'That's how you sing Amazing Grace', waar de stem pas na anderhalve minuut de bijna-stilte doorbreekt, en dat bijna zeven minuten lang interessant blijft ondanks — of net dankzij — de enorm zuinige begeleiding. Of 'Tonight', een pareltje met piepkleine weerhaakjes in de vorm van rare geluidjes op de achtergrond.

Het concert in de Predikherenkerk is het enige van Low op Belgische bodem. Eigenlijk waren ze niet van plan om België aan te doen op hun Europese tournee, maar *Trust* werd opgenomen in een kerk, en de kans om de songs voor publiek in dezelfde sfeer te kunnen brengen, was te mooi om te laten liggen. Het is namelijk moeilijk te geloven dat een nummer als 'In the drugs', met de echo's die uit de hemel lijken te komen, niet magisch zal klinken in een ruimte waar rust en gebed de rest van de tijd overheersen.

Ook 'Time is the diamond' ademt de sfeer van de kerk uit: de backing vocals klinken als een kinderkoor dat psalmen ten beste geeft, de voortdurende herhaling van het woord "alright" doet denken aan een soort dankmantra in een gemengde christelijk-boeddhistische dienst en de zang van Alan Sparhawk — eerst monotoon, dan meer en meer opgewonden — lijkt wel op een enthousiaste prediker uit het diepe zuiden van de Verenigde Staten.

Voor de masochisten onder onze lezers: zorg dat u er vrijdag niet bij bent, zodat u zich nog jarenlang kunt beklagen dat u dit fantastische concert gemist hebt. Voor de anderen: doe uzelf een Sinterklaascadeau.

Laurens De Koster

Low in de Predikherenkerk op vrijdag 6 december; tickets kosten 12 euro (vkv in Stuk) of 14 euro (kassa).

mance' van Saskia de Coster. Literatuur staat goed op papier maar heeft zelden het gewenste effect op een podium. De Coster deed iets met eieren en speelde met de vage grens tussen realiteit en illusie. Net op het moment dat Berre zich angstig afvroeg of we wel in de juiste zaal zaten, verliet de veelbelovende auteur het podium om plaats te maken voor de Belgische film *Thomas est amoureux*. De regisseur, Pierre-Paul Renders, leverde een verfrissende sciencefictionfilm af waarin wordt aangetoond dat direct menselijk contact niet straffeloos door virtuele vriendschappen kan worden vervangen. Opmerkelijk was op de eerste plaats de originele vorm. De titelheld blijft namelijk buiten beeld. We horen alleen de stem van Thomas en zien de buitenwereld en een virtuele wereld op zijn beeldscherm, dat het bioscoopdoek geheel vult.

Na afloop begaven we ons op het binnenplein waar een kleurrijke groep sambapercussionisten op stelten voor enige ambiance zorgde. Het vrolijk tromgeroffel bood alvast meer afwisseling dan de doorlopende geluidscollage van Tom Bonte die er op ander momenten te beluisteren viel. Het Stukcafé moest vervolgens rust brengen op onze zoektocht naar de verfijsing van ons zedelijk en geestelijk leven. "Cultuur kan vermoeiend zijn", zuchtte Berre, en even later bevonden we ons, hopen op een tweede adem, in het kopiekot van het Stuk. Weer Tom Bonte presenteerde daar zijn tot de verbeelding sprekende *Composities voor gitaar en kopiemachine*. Voor een handjevol toeschouwers draaide de kunstenaar, met de ernst van een examen afleggende student van het Lemmensinstituut, aan enkele knopjes. Hierdoor werden monotone kopie, gitaar en gsm-geluiden voortgebracht. Een leuk kunstje maar Berre wees erop dat hij iemand kent die nog iets veel straffer kan, namelijk strippen in handenstand, wat toch ook wel een podiumkans verdient.

's Avonds werd duidelijk dat de festiviteiten op de meeste belangstelling van studenten konden rekenen. In het kader van de FacCultTour zochten we in enkele fakbars vergeefs naar 'BV-oorgetuigen' en hierna mochten we niet ontbreken op het feestje van Buscemi in de Stukbar. Niettegenstaande de aangename sfeer raakten we lichtjes geïrriteerd door de beklemmende drukte. Vluchtbasis was De Bierkar, een rustig volkscafé tegenover het Stuk en een aanrader na een volle dag cultuur.

Dieter Vandenbroucke

De rol van de kameel in vredesonderhandelingen

Te kleurenpsycholoog die door de K.U.Leuven ingehuurd werd om de kleur voor de binnenmuren van de nieuwe auditoria in de Parkstraat te bepalen, had het goed bekeken. Hij tooide de muren met een zo afstotelijk groen, dat de arme student wel niet anders kan dan zijn door het helgroen moegetergde ogen te laten rusten op het veilige, rustgevende kaki van het ons alom bekende schoolbord.

Maar goed, we kwamen niet om de binnenhuisarchitectuur van de aula te bekritisieren, maar wel om als Veto's visitatiecommissie de les "Peace Research and Conflict Management" van Professor Luc Reyhler mee te pikken. Na de bemoeidende woorden van een wat exotisch aandoend meisje naast ons: "You've made the right decision, it's a very interesting lesson!" vatten wij vol goede moed het zoeken naar de vrede aan.

Reyhler begint zijn les in het Neder-

lands. Het geschuifel van een betrekkelijk groot deel van de studenten — inclusief het exotisch aandoende meisje — doet hem al snel overschakelen naar het Engels. Omdat professor Reyhler niet wil dat studenten die geen perfect Engels spreken, uit faalangst nalaten vragen te beantwoorden, voorziet hij zijn eigen Engels van het nodige haar. Hiermee wil hij zich solidair opstellen en aantonen dat het niet belangrijk is hoe je iets doet, maar wel dat je iets doet. Natuurlijk doorzien wij dit edelmoedige gebaar, want uit vooronderzoek weten we dat professor Reyhler, dankzij de vele maanden die hij in de VS heeft doorgebracht, beslist veel beter Engels moet kunnen.

We merken op dat Reyhler zijn aggregaatsopleiding beslist met glans volbracht moet hebben. In deze hightech aula is geen enkele didactische werkvorm hem vreemd: met het grootste gemak worden gordijnen naar beneden gehaald, lichten aan en uit geknipt en boekdelen op de muur geprojecteerd. Weinigen deden het hem zo vlotjes voor.

Wegens onze beperkte voorkennis wat betreft Peace Research en Conflict Management valt het ons zwaar het precieze onderwerp van de les te onderkennen. Het pleit echter voor professor Reyhler dat de meeste andere studenten duidelijk niet met dit probleem te kampen hebben, want vanuit de zaal wordt flink gevolgd en de pogingen tot interactie van professors zijde falen lang niet altijd.

Om zijn studenten aan te duiden gebruikt Reyhler bovendien omschrijvingen als:

'Yes, you with the glasses' en 'What do you think, boy with the beard and the hat?'. Wij houden ons hart al vast voor het moment waarop hij 'the two girls on the second row who clearly didn't understand any word of this lesson' aanspreekt.

Als de professor twee keer na elkaar met de draad van zijn micro achter een stoel blijft hangen en zodoende een hoop kabaal veroorzaakt, wordt er amper opgekeken. Het is duidelijk: hier wordt gewerkt aan de vrede, en dat is geen lachertje.

Gelukkig krijgen de toekomstige vredesonderhandelaars in deze aula ook af en toe wat lichter verteerbare stof voorgeschoteld. Professor Reyhler heeft raadseltjes meegebracht! Vol vlijt gaan ook wij op zoek naar het aantal vierkanten in een schets op het bord, en proberen wij te achterhalen hoe een oude vrouw haar kameel terug moet zien te krijgen. Wat de link is met het beheersen van conflicten, is ons enigszins onduidelijk, maar het zal ons een zorg wezen. Het is negen minuten over twaalf, en een welverdiende pauze kondigt zich aan.

Het tweede deel van de les begint Reyhler -intussen naar goede gewoonte- terug in het Nederlands. Wat niet mis te verstaan gekuch doet hem echter al snel weer overschakelen naar zijn accentvolle Engels. Om veiligheidsredenen hebben wij ons naar de achterste gelederen begeven. Het valt ons zwaarder om de les te volgen, maar hier zijn we tenminste veilig voor Reyhlers vragengeslacht. Hij zal behoorlijk wat moeite moeten doen om ons achter de breedgeschouderde jongeman voor ons te vinden. Nu Reyhler zijn voorste lines verloren heeft, gaat hij zelf in de aanval en bestookt hij de aula met haast onmogelijk te beantwoorden vragen als: "Wat is vrede? Wat is geweld?" Iemand die niet zo slim is

als wij, en zich nog steeds in de frontlinie bevindt, probeert en faalt: "Een toestand zonder conflict is geen vrede," evalueert Reyhler haar antwoord, "dat is de sfeer van een begraafplaats."

Intussen merken wij vanuit onze veilige positie dat de Humo van deze week al uit is. Blijkbaar moeten we ons toch niet teveel illusies maken over de vredesbrengers van morgen. Reyhler blijft echter onverschrokken doorgaan, de antwoorden van zijn studenten nu werkelijk met de grond gelijkmakend. "Om vrede te verzekeren," zo meent een studente, "is een sterke leider nodig." Zo'n kans laat Reyhler uiteraard niet liggen: "Hilter was een sterke leider, en zo ook Stalin. Is dat dan vrede?" Helaas wordt zijn cynisme niet echt gesmaakt door de zaal.

Met hoop op wat beterschap haalt Reyhler grof geschut boven: een stuk Europese geschiedenis! Voor '45 zou Europa recordhouder geweest zijn wat betreft geweld, wereldoorlogen, genocides en autoritaire regimes. Hier probeert Reyhler het nog een laatste keer: "Waren onze voorvaders dan zulke slechteriken en wij engeltjes?" Hij verliest echter veld.

Geen enkele student biedt nog weerstand tegen de vermoeidheid en de aanlokkelijke nabijheid van de alma. Voor even lijkt de wereldvrede ondergeschikt te zijn aan het beëindigen van deze les. Bovendien duidt het lawaai buiten erop dat er nog andere gegadigden zijn om van deze fluorescente aula gebruik te maken. Reyhler besluit met de belofte dat hij volgende week weer paraat zal staan, evenwel zonder visitatiecommissie.

Hanne Vermeiren
Geertrui Deboscher

Steekkaart S023

Peace Research and Conflict Management

Prof: Luc Reyhler

Wanneer: Dinsdag 26 november om 11u09 (11u), einde om 12u58 (13u)

Wie: 80-tal studenten, 1e en 2e lic politieke wetenschappen, major internationale betrekkingen, een aantal aanvullende opleidingen. Groot aantal Erasmus-studenten.

Pauze: van 12u11 tot 12u19

KRINGLOOPCENTRUM

SPIT
KRINGLOOPCENTRUM

MEUBELS, KLEDING, FIETSEN,
HUISRAAD, ...

VOOR ELKE SMAAK, ELK INTERIEUR

ALLES WAT JE KOT NODIG
HEEFT !!!

Nu in een leuke en nieuwe winkel

Yzerenmolenstraat 10-12
3001 Heverlee

016/26.09.21

Openingsuren: Di-Vrij van 10.00 tot 18.00 u.
Za van 10.00 tot 17.00 u (Ma gesloten)

Alpha Copy

Tiensestraat 79 - 83
3000 Leuven
DIGITAAL
DRUKKERIJ

I ♥ ALPHA COPY

Open van alpha.copy.bvba@pandpra.be

Maandag tot donderdag: 8.30 - 20 uur Tel: 016/22.56.01

Vrijdag: 8.30 - 18 uur GSM: 0477/23.22.62

Zaterdag gesloten Fax: 016/22.54.57

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03

Veto is een uitgave van de Leuvense
Overkoepelende Kringorganisatie

Jaargang 29
Nummer 11
2 december 2002

Verantwoordelijke uitgever:
David Adriaen

Hoofredacteur:
Thomas Leys

Redactiesecretaris:
David Adriaen

Medewerkers: David 'date' Adriaen, Katia 'krols' Aerts, Annelies 'afrodisiacum' Bloem, Joris 'jongebeer' Beckers, Ben 'beflapje' Deboeck, Geertrui 'geil' Deboscher, Nele 'necrofiel' Decock, Marie-Anne 'maagd' Dedeurwaerdere, Laurens 'lolita' De Koster, Bert 'beuker' Depoortere, Dries 'dekhengst' De Smet, Ruben 'rukker' Dewaele, Heleen 'heet' Dom, Joris 'jarretelle dat past hem wel' Houben, Thomas 'tepelklem' Leys, Annick 'anaal' Lories, Kris 'Kreuner' Malefason, Bjorn 'betaald' Mallants, Caroline 'condoom' Sabbe, Els 'exhibitionist' Silvrans, Dieter 'dildo' Vandenbroucke, Tijn 'tettengek' Vereenoooghe, Hanne 'hondjes' Vermeiren, Jeroen 'joekel' Verstele

DTP: David Adriaen, Thomas Leys, Tijn Vereenoooghe

Doka: Els Silvrants, Thomas Leys

Internet:
<http://www.veto.be>

e-mail:
veto@veto.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be - 016/22.04.66

Drukkerij:
Kempeland (Herentals)

Oplage:
9000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro

Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

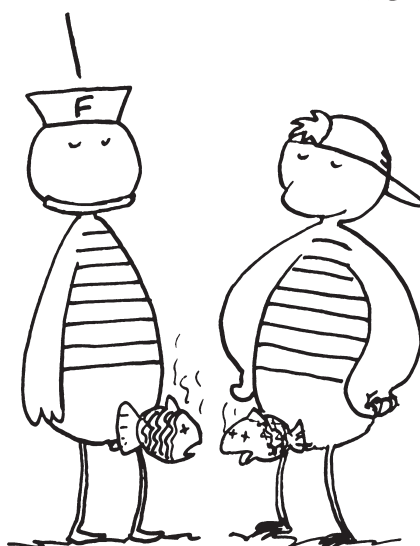
Redactievergadering
iedere vrijdagmiddag om 16u00.

Alle geïnteresseerde medewerkers (tekst, foto, lay-out, Internet, medewerkers met een S, zedenmeesters, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.

Activiteiten voor de agenda kunnen gemeld worden via agenda@veto.be

FOKKE & SUKKE MOESTEN WEL EVEN OVER EEN DREMPEL HEEN

MAAR NU BEHOREN WIJ OOK
TOT DE GROEIENDE GROEP
ENTHOUSIASTE VISFUCKERS.

www.foksuk.nl

RecupPC **Nieuwe openingsuren**
Scherpere prijzen

In ons aanbod zitten steeds volgende zaken:

- * Eenvoudige P-I computers tussen 100 en 170 euro
- * P-I computers die vlot op kotnet kunnen tussen 190 en 270 euro
- * P-II Computers: kotnet, spelletjes...zonder problemen: tussen 350 en 400 euro
- * Laptops P-I generatie zonder cd rom tussen 350 en 400 euro
- * Laptops P-II generatie is soms ook beschikbaar: vanaf 600 euro
- * Switchbox om 2 pc's met 1 scherm, klavier en muis te bedienen 10euro
- * Harddisken 1,6 Gb: 20 euro

Recupc VZW Oude Diestsesteenweg 3
(tussen de Martelarenlaan en de Diestsesteenweg)
3010 Kessel-Lo www.recupc.be
tel: 016/26.13.49 Fax: 016/35.68.65 recupc@pandora.be

Op de website kan je prijslijsten met het actuele aanbod inkijken! www.recupc.be
Openingsuren: van 12 tot 18 uur van dinsdag tot zaterdag

AGENDA & AD VALVAS

MAANDAG 2 december

- 20.00 u **DEBAT** Blauwe maandag met Frank Vandenbroucke (sp.a), minister van Sociale Zaken en Pensioenen, in Brasserie Notre Dame, Grote Markt, toeg. gratis, org. LYSV-Leuven.
- 20.30 u **FILM** "Some mother's son", een aangrijpende film over de hongerstaking van Bobby Sands in Noord-Ierland, in Aula Michotte (91.93), Tiensestraat 102, toeg. gratis, org. You Move 4 Peace.

DINSDAG 3 december

- 20.00 u **DEBAT** Panelgesprek over kernenergie. Met: William d'Haeseleer (prof. K.U.Leuven), Dirk Knapen (Bond Beter Leefmilieu), ir. Fred Decamps (NIRAS) en Alex Polfliet (kabinet staatssecretaris Olivier Deleuze). Moderator: Wim De Vilder (VRT), in ESAT Auditorium A, toeg. gratis, org. VTK-Sociaal.
- 20.00 u **THEATER** "De Metsiers" van ZT Hollandia. Met tekst van Hugo Claus en regie van Johan Simons, in Schouwburg, toeg. 10,40, org. STUK.

- 20.30 u **THEATER** "Portia Coughlan", van het Rotterdams ro theater, in STUK - Soetezaal, toeg. 9,50/11, org. STUK.

WOENSDAG 4 december

- 13.30 u **LEZING** Woensdagnamiddagen van VVS (2): BolognaInschrijven verplicht (www.vvs.ac), in Departement Onderwijs, Koning Albert II-laan 15, Brussel, org. VVS.
- 20.30 u **STARTVERGADERING** Leuven studentencomit  11.11.11 in zaaltje boven Los Buenos (Parkstraat). Iedereen welkom, org. studentencomit  11.11.11.
- 20.30 u **CONCERT** "De Phazz", in STUK-

CHEMIKA

- 05/12 Sinterklaasquiz.

EKONOMIKA

- 03/12 Schaats-TD.

FARMA

- 05/12 Sinterklaascantus (Bierstube).

De Woensdag- namiddagen van VVS

De Vlaamse Vereniging van Studenten organiseert de komende maanden een reeks interactieve vormingssessies over actuele onderwerpen in het Vlaamse en Europese hoger onderwijsbeleid. De bedoeling is geïnteresseerden een algemene inleiding geven, externe experts een visie te laten geven en vervolgens met de aanwezigen in kleine groepjes in debat te gaan.

Woensdag 4 december: Bologna

Woensdag 5 februari: GATS en de internationale handel in onderwijs

Woensdag 5 maart: Sociale voorzieningen en studiefinanciering

Woensdag 2 april: Recente ontwikkelingen in het hoger onderwijs

Dit alles wordt gratis aangeboden en vindt plaats in het departement onderwijs te Brussel (vlakbij het Noordstation). Meer info vind je op www.vvs.ac/vorming.

GREENPEACE

www.greenpeace.be

VETO OP INTERNET:
WWW.VETO.BE

Veto te snel uitgelezen?
Diskussieer verder op onze eigen nieuwsgroep: kotnet.veto

Labozaal, toeg. 9,50/11, org. STUK.

- 20.30 u **THEATER** "Kattenmoeras" van het Rotterdams ro theater, in STUK - Soetezaal, toeg. 9,50/11, org. STUK.

DONDERDAG 5 december

- 23.00 u **FUIF FATAAL**. Techno: Pierre & Marco Bailey, in Musicaf , Muntstraat 5, toeg. 4,50, org. FATAAL.

VRIJDAG 6 december

- 20.30 u **CONCERT** "Low", in Predikherenkerk (O.L.V.Straat), toeg. 12/14, org. STUK

PSYCHOLOGISCHE KRING

- 02/12 Bedrijvendag. • 04/12 Kaas- en wijnavond (Pavlov). • 05/12 Sinterklaasavond (Pavlov).

VTK

- 05/12 Drum'n'Base feestje (Rumba).

Van beweging naar vereniging

Fet Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond (KVHV) lijkt vandaag slechts één van de vele studentenclubs, weliswaar met een politiek tintje. Nochtans heeft deze organisatie een rijke geschiedenis die nauw verweven is met die van alle Leuvense studenten. Naar aanleiding van de honderdste verjaardag van het KVHV is er nu een tentoonstelling en een boek, die zeker de moeite waard zijn.

Wie de KVHV'ers vandaag ziet defileren met hun linten en petten zal misschien verbaasd zijn dat dezelfde organisatie bijna zeventig jaar lang dé belangrijkste vertegenwoordiger was van de studentenbeweging. Inderdaad, vanaf zijn oprichting in 1902 tot eind jaren zestig was het KVHV zo overheersend in het Leuvense studentenleven dat op bepaalde momenten meer dan de helft van de — Nederlandstalige — studenten in Leuven er lid van was. Vanaf de jaren zeventig verminderde de invloed van het KVHV, en van de hele massabeweging bleef alleen de studentikoze en Vlaams-nationalistische vereniging over.

Vrijdag opende de tentoonstelling *Vlaamse vaandels, rode petten* in de Centrale Bibliotheek van de K.U.Leuven en werd het gelijknamige boek officieel voorgesteld. Men heeft niet gekozen voor een prentenboek, dat enkel de glorie-dagen van *het Verbond* belicht, maar men koos voor een wetenschappelijke benadering. De redactie van het boek werd overgelaten aan professor Louis Vos, kenner van de studentenbeweging, Bart de Wever, assistent van het departement Geschiedenis, en Wilfried Weets, historicus en gewezen hoofdredacteur van *Ons Leven*. Ook Jozef Dauwe, Lieve Gevers, Frank Judo, Alain Mouton en Frank Staeren verleenden hun medewerking.

Naar eigen zeggen konden de onderzoekers in volledige onafhankelijkheid te werk gaan en naar onze mening zijn ze erin geslaagd om bij de beschrijving van de geschiedenis van het KVHV zowel de hoge toppen als de moeilijkere periodes op een faire manier te belichten, zonder te vervallen in een al te nostalgische stijl. Gezien de geschiedenis van het KVHV grotendeels de geschiedenis van de Leuvense studentenbeweging is, is het boek ook een nieuw en belangrijk document voor alle Leuvense studenten. Het aantal ernstige werken over de Leuvense studentenbeweging zijn immers op de vingers van een hand te tellen.

HOESTBUI

De eerste bloeiperiode van het KVHV vinden we in zijn beginjaren, met onder andere de bekende leider Jef van den Eynde. Al van in de negentiende eeuw bestond de 'Société Générale des Etudiants' (SGE), een soort verre voorloper van LOKO, waarin Vlamingen en Walen gelijk vertegenwoordigd waren. Na jaren van koude oorlog komt het echter tot grote ruzie en stichten de Vlamingen het KVHV en beginnen ze met het uitgeven van *Ons Leven*, tot de dag van vandaag het tijdschrift van het KVHV. De SGE wordt echter pas echt gesplitst in 1908. In dat jaar organiseert het KVHV immers een stoet, waarin onder andere een wagen meerijs die een aap afbeeldt met een *calotte*, het hoedje van de Franstalige studenten, op het hoofd. De Franstaligen trekken zich onmiddellijk terug uit de SGE en het KVHV wordt nu onbetwist dé organisatie die de Vlaamse studenten vertegenwoordigde.

Het eensgezinde Vlaamse front breekt echter nog voor de Eerste Wereldoorlog in twee. Een steeds belangrijker wordende stroming binnen de Vlaamse studenten-

beweging vond immers dat studenten zich enkel met cultureel hoogstaande zaken zouden mogen bezighouden, en verwierp het klassieke beeld van de drinkende en uitgaande student. Het KVHV hield zich in deze discussie wat op de achtergrond, wat ertoe leidde dat het veel van zijn geloofwaardigheid verloor.

koos het KVHV voor het radicale Vlaams-nationalisme, en later in de jaren dertig ging het mee in de zogenaamde revolutie van rechts. Enig militarisme en hang naar sterke mannen was in die periode dan ook niet van de lucht in de gehele Vlaamse beweging. Tijdens de oorlog kon het KVHV zich slechts moeizaam handhaven.

1946, een soort IJzerbedevaart voor jongeren. Daar werd hulde gebracht aan Winston Churchill, waarop de aanwezigen in een collectieve hoestbui losbarstten.

Vanaf het eind van de jaren veertig vormde het KVHV opnieuw de voorhoede van de Vlaamse Beweging, maar het koppelde zijn traditionele taaleisen nu aan sociaal-economische thema's als werk in eigen streek. In deze periode werd het KVHV opnieuw de belangrijkste organisatie in de studentenbeweging. Die representativiteit hield het echter niet tegen om radicaal Vlaamsgezind te blijven. Zo pleitte het al erg vroeg voor amnestie, en organiseerde het — vaak verboden — bijeenkomsten over de taalgrenspannerproblematiek.

BUITENGESLOTEN

In de jaren zestig werd het KVHV één van de drijvende krachten achter het groeiende politieke bewustzijn van de studenten, en het is dan ook geen toeval dat illustere figuren als Wilfried Martens en later Paul Goossens in die periode actief zijn in de top van het KVHV. Hoewel de splitsing van de Leuvense universiteit voor een belangrijk stuk aan het KVHV te danken is, verliest het verbond op het einde van de jaren zestig zijn leidende positie in de studentenbeweging, nadat de progressieve vleugel in het KVHV wordt buitengesloten. De algemene stroming is in Leuven immers linkser en linkser, en met de oprichting van de Algemene Studentenraad (ASR), waarin het KVHV geen plaats krijgt, lijkt de politieke rol van het KVHV uitgespeeld, wat sindsdien niet meer veranderd is.

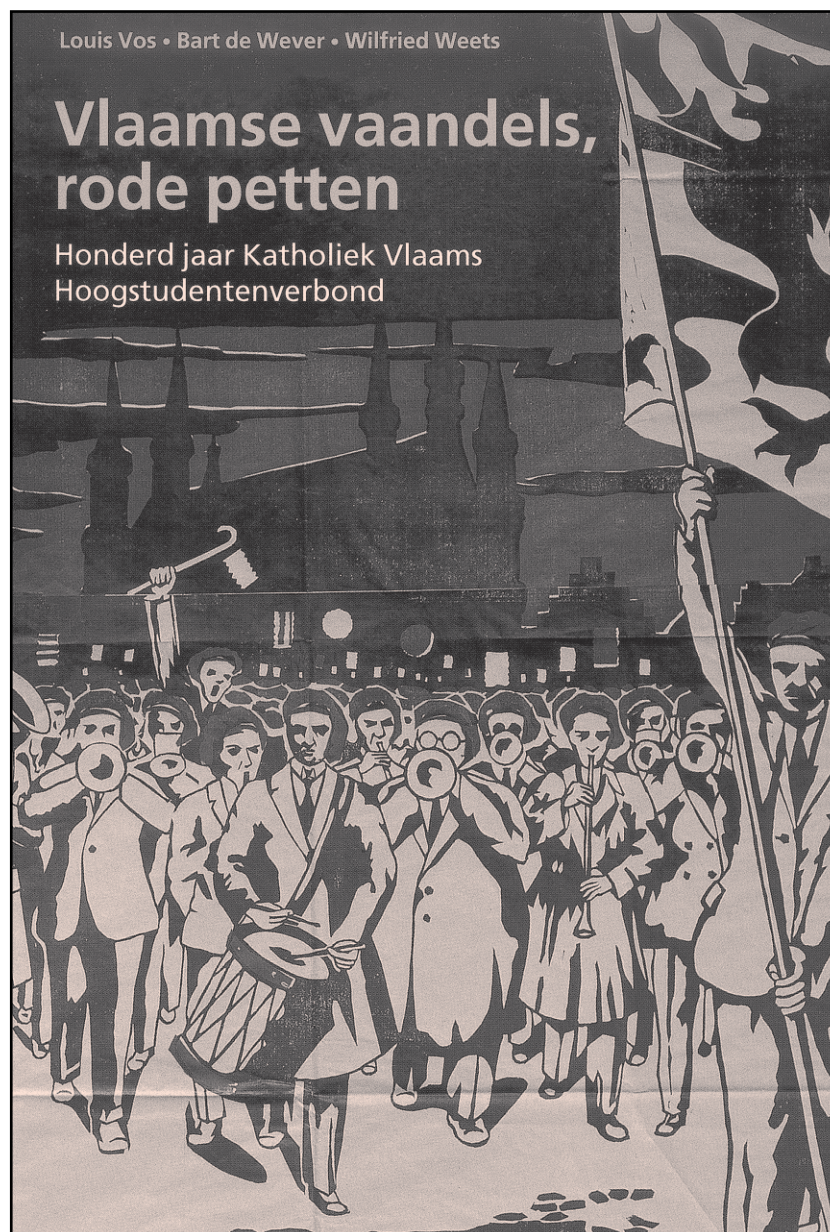
Louis Vos beschreef bij de voorstelling van het boek ook dat sinds de jaren tachtig de studenten veel individualistischer zijn geworden en dat de politieke rol van de studentenbeweging in het algemeen is uitgedoofd. Hij haalt een tekenende anekdote aan: "Een nieuwe student kwam aan in Leuven en zag dat er een poster van Ché Guevara aan de muur hing. Hij verwijderde die en verving hem prompt door een spiegel".

Het KVHV was echter altijd al meer dan politiek: al van het prille begin had het veel oog voor cultuur, wat onder meer bleek uit *Ons Leven*, dat versierd was met art nouveau-tekeningen, en dat altijd ruimte voorzag voor literatuur. Zo is een fragment 'De Witte' van Ernest Claes er nog in verschenen, en debuteerden onder andere Herman De Coninck en Hugo Brems in *Ons Leven*. Het KVHV had ook gedurende een lange tijd een eigen koor, een symfonieorkest en een toneelgezelschap. Veel succes oogste het ook met het Kleinkunsteiland, een jaarlijks kleinkunstenfestival. Tot ver in de jaren zeventig, als zijn politieke rol allang was uitgespeeld, behield het KVHV een leidende positie in het cultuuraanbod in Leuven. Ook nu nog wordt de bekende studentencodex uitgegeven door het KVHV.

Ook op de tentoonstelling wordt via authentieke stukken de grote verscheidenheid van activiteiten van het KVHV belicht. Veel van het materiaal komt uit het Archief van het Vlaams Studentenleven, maar op deze manier samengebracht geeft de expositie een goed overzicht van de geschiedenis van de Leuvense studentenbeweging en de rol die het KVHV daarin heeft gespeeld. Het is zeker een aanrader voor iedere historische bewuste student.

Laurens De Koster
Thomas Leys

De tentoonstelling 'Vlaamse vaandels, rode petten' is nog tot februari te bekijken in de Centrale Bibliotheek. Het boek is verschenen bij uitgeverij Pelckmans.

Het interbellum, de periode tussen de twee wereldoorlogen, was niet de mooiste periode van het KVHV, al kon het daar zelf niet zoveel aan doen. De Eerste Wereldoorlog had namelijk een diepe kloof geslagen tussen de loyaal-Belgicistische Vlaamsgezinden en de radicale activisten, die niets minder dan de splitsing van België eisten. Na een aarzelend begin van de jaren twintig

De slechte naam die het Vlaams-nationalisme in de Tweede Wereldoorlog had gekregen, leidde ertoe dat het KVHV midden jaren veertig wat op de achtergrond van de studentenbeweging was geraakt, en dat het tijdelijk van de radicale koers afstapte. Al snel herwon de hele Vlaamse Beweging, en dus ook het KVHV, haar zelfvertrouwen, wat bijvoorbeeld bleek uit de Jeugdbedevaart in

Uit de kroniek van het KVHV

1902: Eerste vergadering van het Vlaams Verbond in het Studentenhuis in de Vaartstraat. Het Verbond heeft al meteen 430 leden (op circa 1900 Leuvense studenten).
1919: Bij de naoorlogse verkiezingen wordt Hendrik Borgignon, oud-hoofdredacteur van *Ons Leven*, verkozen voor de Frontpartij.
1929: Zesentwintig regionale clubs, vijf gilden en het KVHV stichten het Seniorenkonvent. De organisatie moet de studentenverenigingen overkoepelen.
1935: De eerste uitgave van de Clubcodex verschijnt. Deze studentikoze 'handleiding' bevat een liedboek, een lijst van clubs en de besluiten van het Seniorenkonvent over studentikoze zaken.
1945: *Ons Leven* bevestigt de onvoorwaardelijke trouw van de Vlaamse studentengemeenschap aan koning Leopold III.
1950: Het KVHV richt een veertiendaags werkkamp in om te helpen de IJzertoren te heropbouwen.
1958: Onder leiding van Wilfried Martens voeren de Leuvense KVHV'ers actie in het parlement voor een 'Vlaamse dag' tijdens Expo '58.
1961: In een tot de nok gevulde Grote Aula

gaat het eerste Kleinkunsteiland door. Onder andere Jef Burm, Miel Cools en Will Ferdy treden er op voor meer dan 900 studenten.
1965: Op initiatief van het KVHV organiseren de grote Vlaamse studentenverenigingen een betoging onder het motto "Walen go home". Er doen vierduizend betogers mee.
1967: Het beruchte seksnummer van *Ons Leven* verschijnt. Hoofdredacteur Ludo Martens moet vanaf volgend academiejaar een andere universiteit zoeken. Praeses Paul Goossens neemt ontslag nadat de raad van beheer van het KVHV geen studentenvakbond wil maken.
1969: De Algemene Studentenraad (ASR) wordt opgericht. Het KVHV krijgt geen plaats in deze nieuwe studentenkoepel.
1977: *Ons Leven* bekritiseert de greep van ultralinkse groeperingen op de ASR.
1988: Het KVHV start een affiche- en pamfletten campagne tegen LOKO met als slagzin *Wanneer Glasnost in Veto?*
1995: Het KVHV protesteert tegen de plaatsing condoomautomaten aan de KU Leuven.
2002: Voor het eerst dingt een vrouw mee naar het KVHV-praesesschap; ze verliest nipt.